

Kristina Ohlsson

AZ ÜVEG- GYEREKEK

A SVÉD RÁDIÓ GYEREKREGÉNY-PÁLYÁZATÁNAK NYERTESE

Kristina Ohlsson

Az üvegyerekek

animus®

[Tartalom](#)

Copyright © Kristina Ohlsson, 2013
A mű eredeti címe: Glasbarnen
Published by agreement with Salomonsson Agency
Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2014
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető.

Fordította: Bándi Eszter
Borítóterv © Sarah Watts Red Fox Literary, LLC
Szerkesztette: Dr. Dobosi Beáta
Korrektor: Havadi Krisztina

ISBN 978-963-324-303-9 (papír)
ISBN 978-963-324-304-6 (epub)
ISBN 978-963-324-305-3 (mobi)

Kiadta az Animus Kiadó 2014-ben
Felelős kiadó: a kiadó igazgatója

info@animus.hu
www.animus.hu

Az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja

Tipográfia, e-book: Scriptor Kft.

1.

Senki sem tudta, hová lett a család, amely azelőtt a házban lakott. Tavaly nyáron egyszer csak összepakolták a holmijukat és elköltöztek. A ház azóta üresen állt.

– Júniusban hívtak fel – mesélte a férfi, aki megmutatta a házat Billie-nek és az anyjának. – Azt mondták, hogy az apuka új munkát kapott, és azonnal költözniük kell. Aztán pedig megkérdezték, tudok-e segíteni az eladásban.

Fejét csóválva sétált fel a lépcsőn a bejárathoz. Billie érezte, hogy egyre jobban elbizonytalanodik. Mostantól itt fognak lakni? Anya megfordult, és rámosolygott. Az új mosolyával, amelyet akkor kezdett használni, amikor apa tavaly beteg lett. Szomorú mosoly volt, Billie-t a cirkuszi bohócokra emlékeztette.

A férfi kinyitotta a bejárati ajtót, és belépett a házba. Billie és az anyja követte.

– Természetesen nem mondhattam nemet, amikor a segítségem kérték – folytatta a férfi. – Bár nem vagyok ingatlanügynök, de azért egy házat eladni nem nagy ördögösség. Csak hát nem volt időm ezzel foglalkozni, amikor elköltöztek. Aztán jött az ősz meg a tél, és rájuk csörögtem, hogy jobb volna nyárig várni.

– Sokan megnézték már? – kérdezte anyja.

A férfi habozott.

– Hát – kezdte –, nem sokan, de néhányan. És többeket komolyan érdekelt.

Billie úgy érezte, a férfi hazudik. A kislány könnyen észrevette az ilyesmit, érezte az emberek hangján, ha nem mondtak igazat. Mint amikor megkérdezte anyát, hogy apa meg fog-e halni, és anya azt mondta, hogy ugyan már, dehogy. Billie azonnal rájött, hogy hazudik.

A férfi körbevezette őket a házban. A tetőtérben két elég apró hálószoza volt. A földszinten helyezkedett el a konyha, a nappali, a kis vendégszoza és a fürdőszoza.

– Kicsi a konyha – jelentette ki Billie.

– Nekünk elég lesz – mondta anya.

Billie körülnézett az öreg házban. Az adatlap szerint, amelyet a férfitól kaptak, majdnem százéves. Kékre festett faház. Itt-ott lepattogzott a festék, ezt már a kertből észrevette.

– Néhány éve csak, hogy átfestették – mesélte a férfi. – Azelőtt sárga volt.

Az egyik tetőtéri hálószozában álltak; Billie úgy érezte, nehéz a levegő. Furcsa szag terjengett, mintha az elmúlt hús évben senki sem lakott volna itt. Egyáltalán nem érdekelte, hogy azelőtt zöld volt-e a ház, vagy sárga, esetleg fekete, csak menni akart már, haza.

Haza... A kristianstadi házba, ahol életének tizenkét évét töltötte, és ahonnan sosem akart eljönni. Anya viszont a fejébe vette, hogy költözniük kell, most, hogy egyedül maradt a lányával. Åhusbe, egy alig hús kilométerre fekvő kisvárosba, ahol felnött. Billie szerint minden jól volt úgy, ahogy volt. Apát meg nem kapják vissza, csak mert másik házba költöznek.

– A kék szép – mondta anya. – A sárga sem rossz, de megértem, hogy az előző tulajdonosok inkább kéket akartak. Mennyi ideig laktak itt?

Kisétáltak a hálószozából.

A férfi kitérő választ adott.

– Nem emlékszem pontosan. Talán három vagy négy évig. Mint mondtam, kicsit sietősen távoztak, miután az anyuka új munkát kapott.

– Nem az apuka? – kérdezett rá Billie.

A férfi határozottan nézett rá.

– Nem, az anyuka.

Csönd telepedett a szobára, Billie pedig valami hangot hallott a tetőről. Olyan volt, mintha valaki nagyon gyorsan futkározna a cserepeken.

– Madarak – mondta a férfi. – Hozzá lehet szokni.

Billie-t kirázta a hideg. Kellemetlen egy hely ez. Hideg és piszkos.

Ráadásul ott volt az a csomó bútor, amelyet az előző tulajdonosok hagytak itt. Anya látta, hogy Billie végignéz rajtuk, majd megkérdezi, mikor akarják elvinni őket.

A férfi a torkát köszörülte.

– Hát, ha jól értettem a dolgot, akkor a házat a bútorokkal együtt akarják eladni – magyarázta. – Vagy így, vagy sehogy.

Anya meglepődött.

– Úgy érti, hogy bútorok nélkül nem vásárolhatom meg a házat?

– Nem kell fizetni értük – mondta a férfi –, de senki nem fogja elszállítani őket.

– Értem – mondta anya, de Billie látta rajta, hogy egyáltalán nem érti.

Mégis, ki költözik el a holmija nélkül?

– A kertben leszek, addig nézzenek körül kettesben – mondta a férfi, és elindult lefelé a lépcsőn.

Hallották, ahogy a bejárati ajtó becsukódik, aztán nemsokára

meglátták őt az ablakon keresztül.

– Mit gondolsz? – kérdezte anya. – A bútorokat felejtsd el, nem maradnak itt. Aztán át is festhetjük és fel is újíthatjuk a házat, ahogy csak akarjuk.

Billie-nek gombóc volt a torkában. Alig egy éve festették újra a szobáját a városi otthonukban. Apa segített neki. A kislány még el is gondolkodott, miért lett apa olyan gyorsan fáradt, és miért fájt annyira a háta.

– Nem akarok Åhusben lakni – bökte ki. – Nincsenek itt barátaim, mindenki, akit ismerek, a városban lakik. És a ház sem tetszik.

– Mi a baj a házzal? – kérdezte anya.

Billie azt se tudta, hol kezdje. Minden csupa por, az ablakok is mocskosak. A madarak fel-alá mászkálnak a tetőn, a padló és a falak recsegnek.

– Annyira... régi – mondta végül.

– De szívem, a városi házunk is régi.

Billie-nek viszketett a szeme, a pulóvere ujjába dörzsölte az arcát.

Szerette azt a házat, ennyi az egész.

– Lemegyek – mondta anya. – Gyere te is, ha alaposan körülnéztél.

A lépcső nyikorgott anya léptei alatt, aztán hamarosan hallatszott, ahogy a konyhaszekrényeket nyitogatja.

Billie bement a másik hálósobába, amely esetleg az övé lesz, ha ideköltöznek. Tele volt pakolva mindenfélével, könyvespolcokkal és más bútorokkal. Az egyik fal mellett egy ágy állt, zöld takaróval, a túlsó sarokban meg egy rózsaszínre festett íróasztal. Az asztalon egy rajztömb hevert, mellette pedig kréták és egy halom rajz. Az egész úgy nézett ki, mintha valaki rajzolgatás után felállt és elment volna.

Hogy aztán sose térjen vissza.

2.

Négy héttel később beköltöztek. Billie nem is igen értette, hogyan történt a dolog.

– Azt szeretném, ha itt lalnánk – mondta anya.

És így lett.

Mivel anya Åhusben nőtt fel, és azt állította, mindig is visszavágyott. Azt akarta, hogy egy másik, Kristianstadhoz közeli helyen kezdjék újra.

Billie-nek nem volt kedve veszekedni. Anya legalább abba beleegyezett, hogy ugyanabba az iskolába járhasson továbbra is, a régi osztálytársaival.

– Ki kell takarítanunk – jelentette ki anya, amikor behurcolták a dobozaikat.

Billie egyetértett. Tényleg szükség volt egy alapos takarításra.

Július volt. Tombolt a nyári vakáció, és Billie már nem is tudta, mihez kezdett a szünidejével eddig. A barátai szerint nagyszerű, hogy Åhusbe költözött. Majd átjöhetnek a szünetben. Kibiciklizhetnek a strandra fürdeni. Fagyit ehetnek a kikötőben. Billie megpróbált ugyanannyira lelkesedni, mint ők, de nem ment. Csak a porra és a koszra tudott gondolni, meg azokra a dolgokra, amelyeket a család hátrahagyott.

Mintha még mindig ott lalnának.

Billie és anya a költözés előtti héten elment meglátogatni az apai

nagyszülőket. Nagypapa begyújtotta a grillt, nagymama pedig újkrumplit főzött. Szerintük is remek ötlet volt a költözés.

– Jó lesz valami újba fognotok – mondta nagymama, és megsimogatta Billie arcát.

Aztán sírni kezdett, nagypapa pedig zavartan köhécselt és pislogott, azt állítva, hogy nem tesz jót a szemének a grill füstje. De Billie látta, hogy ő is szomorú.

A kislány annyit sírt, amikor apa meghalt, hogy azt hitte, már nem maradt könnye. De maradt. Főleg éjszaka tört rá, de néha a nap közepén is. Még sosem volt tél vagy tavasz ennyire szörnyű.

Még megvolt a városi házuk is, de el akarták adni. Billie remélte, hogy senki sem érdeklődik majd, és akkor muszáj lesz visszaköltözniük. Az ingatlanos úgy gondolta, könnyebb lenne eladni, ha bútorokkal együtt mutatnák meg. Ezért anya úgy döntött, ráérnek átvinni a holmijukat az új házba.

– Úgyis annyi bútor van ott – magyarázta –, időbe telik majd megszabadulni tőlük.

De Billie-nél akkor betelt a pohár.

– Kizárt, hogy belefekszem az ósdi, undorító ágyaikba! – kiabálta.

Anya egyetértett. Az ágyakat ki fogják cserélni, de minden mást használnak.

Meleg volt, amikor behordták a cőkmókjukat. Billie az anyjától kapott dobozokba pakolta a szobájában lévő holmikat. Letakarította a rózsaszín íróasztalt, amelynél mintha valaki rajzolt volna. Óvatosan eltette a rajzokat, amelyek elöl maradtak. Bár nem volt benne biztos, mégis úgy gondolta, egy lány készíthette őket. A legtöbb fekete-fehér kép volt. Csak néhányat színezték ki.

A rajzok különböző dolgokat ábrázoltak.

Egy nagy macskát, ahogy egy kövön fekszik.

Egy csomó fát, Billie szerint valószínűleg erdőt. Egy fiú kukucskált ki az egyik törzs mögül.

A harmadik rajzon egy nagyon dühösnek tűnő lány szerepelt.

Billie a doboz aljára süllyesztette a rajzokat, és más dolgokat pakolt rájuk. Nem örült neki, hogy az előző család ennyire látványos nyomokat hagyott maga után. Anya az újrakezdésről beszélt, de hogy lehetne bármi is új egy ilyen régi házban?

Anya jelent meg az ajtóban.

– Arra gondoltam, elmegyek vásárolni. Jössz te is?

Billie elmerengett. Nem, nem akart vásárolni.

– Rendben – mondta anya. – Nemsokára jövök.

Billie pedig először maradt egyedül a házban.

3.

Amikor anya elment, teljes csend borult a házra. Billie bepakolta az utolsó, nemkívánatos darabokat is a dobozba, majd lement a földszintre a porszívóért. Anya elmentében nyitva hagyta a bejárati ajtót, Billie pedig sietve becsukta, majd ráfordította a kulcsot.

Amikor becsukta az ajtót, ablakcsapódás hallatszott az egyik szobából. Csendesen belopakodott a nappaliba, de ott minden ablak be volt zárva. Billie mozdulatlanul állt és hallgatózott. Megint hallotta a hangot, de ezúttal máshonnan.

És akkor meglátott valamit, amitől egy pillanatra a hangról is megfeledkezett.

A nappaliban lógó lámpa.

Mozgott. Lassan előre-hátra hintázott, mint egy régi óra ingája.

Biztos befúj a szél az ablakon, gondolta Billie. De ha egyszer egyik ablak sincs nyitva a nappaliban, akkor mégis hogy fújhatna be a szél?

Bement a vendégszobába. Dobozok és szemét hevert szanaszét a padlón. Billie megkönnyebbült, amikor meglátta, hogy az ablak tárva-nyitva. Gyorsan becsukta. Úgy volt vele, mint az ajtóval, nem merte nyitva hagyni. A nappaliba se mert visszamenni. Mi van, ha még mindig mozog a lámpa?

Billie az ajtó melletti sarokban találta meg a porszívót. Azon merengett, volt-e már ennél furcsább vakációja. Egy nyári szünet költözéssel és takarítással. Egy nyári szünet apa nélkül. Kényszerítette magát, hogy mélyeket lélegezzon.

Amikor felemelte a porszívót, egy kis asztalon állapodott meg a tekintete. Alacsony volt, mint a dohányzóasztalok, de rövidebb. Elgondolkodott, mire való egy ilyen asztal. Nagymama is valami hasonló asztalkán tartja a virágait. Talán arra jó.

Az asztalon vastagon állt a por, de Billie így is látta, hogy színes. A lába fémből készült, a lapja pedig apró, fényes, kék, piros és sárga kövekkel volt kirakva. Billie óvatosan végighúzta az ujját a porban, nyomában csillogni kezdtek a kövek. Ez volt az első szép dolog a házban. Meg is fogja kérdezni anyát, felviheti-e a szobájába.

Porszívóval a kezében még mindig a himbálózó lámpára gondolt. Nyilvánvaló, hogy a vendégszobából érkező huzat volt a felelős. Mert mi más lehetett volna?

A nap eltűnt a házzal szemközti fenyőliget mögött. Billie és az anyja a teraszon ült, és bolognai spagettit vacsoráztak.

– Lebiciklizzünk a tengerhez egy esti csobbanásra? – kérdezte anya ragyogó szemmel. – Szerintem megérdemeljük az egész napi robotolás után.

Biciklizni és fürdeni. Kellemesen hangzott. Billie kiitta a pohár tejét, aztán felkerekedtek.

– Szerinted mi történt az előző családdal? – kérdezte Billie, amikor már egy ideje csöndben tekertek.

– Hogyhogy mi történt? – kérdezett vissza anya.

– Nem tudom, de nem furcsa, hogy csak úgy elmentek és egy csomó mindent itt hagytak?

– De, az – értett egyet anya. – Tényleg különös, hogy csak úgy leléptek. Viszont néha előfordul az ilyesmi. A dolgok gyorsan tudnak

változni.

Aztán egyikük sem szólt többet, amíg le nem értek a partra.

A víz hűvös volt és kék. Egy kósza szellő sem borzolta csillogó felszínét. Billie megállt, amikor már térdig ért a víz, de anya derékig belement. Aztán előrevetette magát, és eltűnt a kékségben. Néhány másodperccel később bukkant fel ismét.

– Ó, fantasztikus! – kiabálta. – Gyere, Billie!

Billie anya felé futott. Elfeledkezett róla, hogy Åhusnél mindig túl hideg a víz. És sekély. Nagypapa azt mondogatta, annyira sekély itt a tenger, hogy át lehet sétálni Lengyelországba.

A strand keskeny volt, de hosszú. A távolban látszott a móló és a kikötő bejárata. Billie minél előbb el akart biciklizni a kikötőhöz. Kiváló hely olvasásra.

Miután kijött a vízből, és már épp a törülközőjét tekerte össze, akkor látta meg őt. Egy fiút, akinek sötét haja és barna szeme volt. Kicsit odébb ült a homokban, csak egy piros rövidnadrág volt rajta. Miért ücsörög ott és nézi őket?

Anya kijött a vízből, és megrázta a haját. Valószínűleg követte Billie tekintetét, mert így szólt:

– Rokonszenvesnek tűnik.

Billie érezte, hogy elpirul. Miért hiszik azt a szülők, hogy ilyesmit csak úgy ki lehet jelteni? Rokonszenves. Szokták ezt egyáltalán gyerekekre mondani?

– Egyáltalán nem az – felelte Billie. – Tiszta idióta, hogy csak ül ott és bámul.

Mérgesen pillantott a fiú felé, aki aztán lassan elfordult, és máshová nézett. De amikor Billie és anya elment mellette nem sokkal

később, ismét rájuk szegezte a tekintetét. Billie kihúzta magát, és csak azért is a másik irányba nézett. Volt egy olyan érzése, hogy a fiú követi őket a tekintetével, amíg fel nem ülnek a biciklijükre, és el nem kerekeznek.

Már alkonyodott, mire visszaértek. Anya kiakasztotta a törülközőket száradni a ház mögött álló sufni mellé.

– Menj csak be, mindjárt jövök – mondta.

Billie gyorsan megkerülte a házat, és felsétált a teraszra. A túoldalalon magasodott a sötét fenyves. Több szomszédos házban is égett a lámpa, de mindegyik nagy telken állt, így nem érződtek közelinek. Egy mókus, amely eddig valószínűleg a teraszon rejtőzött, lefutott a lépcsőn, és megijesztette Billie-t.

A strandon ülő fiúra gondolt, és kicsit remegő kézzel vette elő a kulcsokat a zsebéből. Gyorsan belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Még mindig homokos volt a lába, a kezével söprögette le. Apró, sárga homokszemek hullottak az előszobaszőnyegre.

Az előszobalámpa pislogott, amikor felkapcsolta. Eszébe jutott a kis asztal a vendégszobában. Esetleg letörölhetné, és máris felvihetné magához.

A vendégszobában nem volt a mennyezeten lámpa, csak a falon, fénye sárgára festette a helyiséget. Billie odalépett a kisasztalhoz, és lehajolt, hogy felemelje. De akkor megállt benne az ütő. Nem lehet. Leguggolt, hogy közelebből is megszemlélje. De nem, nem tévedett. És minél tovább nézte a poros asztallapot, annál inkább eluralkodott rajta a félelem.

A saját, porban húzott csíkja fölött egy icipici kéz lenyomata látszott. Mintha egy gyerek jött volna be a házba, amíg fürödtek, hogy aztán ide tegye a kezét és távozzon.

4.

Akárhogy próbálkozott is, Billie nem tudott másra gondolni, csak a kézlenyomatra. Valaki járt a házban, amíg távol voltak. De anya nem hitt neki. Azt mondta, Billie csinálta a kézlenyomatot.

– De nézd már meg! – vitázott Billie, és hozzámérte a tenyerét. – Az én kezem sokkal nagyobb.

Nem is értette, hogyan gondolhatja anya, hogy hazudik.

– Miért, szerinted mi történt? – kérdezte anya. – Besettenkedett egy kisgyerek a házba?

Billie sem tudta mire vélni a dolgot, így inkább nem válaszolt. Estéknél nehezen aludt el, félt, s éjszakánként gyakran ébredt a tetőn ugrabugráló madarakra meg arra, hogy recsegnek a falak és a padló.

– De hát így van ez az öreg házakkal – mondta anya. – Recsegnek-ropognak.

Billie viszont nem érezte magát biztonságban a házban, és egyre jobban eluralkodott rajta az érzés, hogy valami nem stimmel. Néha az járt a fejében, hogy nem is egyedül laknak ott.

Remélte, hogy jobb lesz, ha eltelik egy kis idő. Már nagy volt ahhoz, hogy higgyen a kísértetekben, és persze anyának is igaza volt, amikor azt mondta, kizárt, hogy egy kisgyerek belopakodott volna a házukba, amíg nem voltak otthon. De attól még fennállt a kérdés, hogyan került a lenyomat a porba.

Esős idő jött. Billie majdnem minden szabad idejét a szobájában

töltötte, az ágyában olvasott, míg az eső kopogott a tetőcserepeken. Öt nap szakadatlan rossz idő után anya úgy gondolta, végre rend van, ráadásul a nap is kisütött.

– Nem kellene kidobni a bedobozolt holmikát? – tette fel a kérdést Billie, miközben az utolsó simításokat végezte a vendégszobán.

– De, de eddig rossz volt az idő – mondta anya. – És Martin, tudod, a férfi, aki megmutatta a házat, azt ígérte, hogy mindenben segít.

Billie emlékezett a férfira, meg arra is, hogy pont annyira nem kedvelte, mint a házat. Tehát Martinnak hívják.

– Összevissza hazudozott – jelentette ki.

– Na de Billie!

Anya fáradtan nézett rá.

– De hát tényleg! – makacskodott Billie. – Azt mondta, hogy a család azért költözött el, mert az apuka munkát kapott, aztán hirtelen meg anyuka lett belőle.

– Biztos nem emlékezett jól – mondta anya. – Ne akadj fenn ezen.

De Billie a porban lévő kézlenyomatra gondolt, és nem értette, anyát miért nem ijeszti meg a történetek.

Åhusben az volt a legjobb, hogy kicsi volt. Semmi sem volt távol, mindenhová el lehetett menni biciklivel. Billie-nek szokásává vált mindennap kirándulni egyet.

Az egyik kedvenc helye, ahol gyakran megfordult, a könyvtár volt, a kikötő melletti nagy bolt mögött. Billie imádta a könyveket. Még azt is elhatározta, hogy nem pakolja el az előző család könyveit a szobájából, hanem ott hagyja őket a polcon.

A könyvtáros mostanra már megismerte Billie-t, barátságosan köszöntötte, amikor odalépett a kölcsönzőpulthoz, és rákérdezett egy

megrendelt könyvre.

– Szerencséd van! – mosolygott a könyvtáros. – Pont most érkezett be!

Megfordult, és leemelt egy könyvet a pult mögötti polcról. A könyv vastag volt, barna borítóval, rajta gumiszalag, alatta egy papír lapult Billie nevével és címével.

– Íme! – mondta a könyvtáros, és leszedte a gumit.

Billie elővette az olvasójegyt. Amikor átnyújtotta a könyvtárosnak, véletlenül leverte a lapot, amely a földön landolt. Már épp lehajolni készült, amikor egy hang azt mondta:

– Hagyd, majd én felveszem.

Billie összerezzent, nem vette észre, hogy áll valaki mögötte. Egy idősebb hölgy emelte fel a papírlapot, és meg is nézte, mielőtt visszaadta volna.

A néni alacsony volt, még a kislánynál is alacsonyabb. És furcsán volt felöltözve. Hosszú ruhát viselt, amely legalább annyira öregnek nézett ki, mint ő maga. A szaga is furcsa volt. Gyertyaszag. Billie látta a könyvtároson, hogy ismeri a nénit. És nem örül neki.

– Ma sem jött meg a könyve, Ella – mondta barátságatlanul.

Mint aki úgy gondolja, a néni túl sokat van a könyvtárban, és mintha nem is kedvelte volna.

– Vagy úgy – mondta a néni. – Akkor kénytelen leszek visszajönni máskor.

– Már megmondtam, hogy majd telefonálunk, ha beérkezik.

A néni csendben állt egy darabig, aztán megszólalt:

– De hát szükségtelen. Nincs sok dolgom. Szívesen bejövök.

Aztán Billie-hez fordult.

– Láttam a papíron az utca nevét. A Sparrisvägenen laksz –

mondta. – Ugye, nem a fenyőligettel szemben álló kék házba költöztetek?

Barátságos hangon kérdezte, de a tekintete nyugtalannak tűnt. Billie egyik lábáról a másikra állt. Miért érdekelte a nénit, hol lakik?

– De – mondta végül. – De nem régóta lakunk ott.

A néni szomorúan csóválta a fejét, legalábbis Billie úgy látta.

– Pedig olyan biztos voltam benne, hogy nem költözik már oda senki az előző család után – mondta.

A könyvtáros átadta Billie-nek a könyvét és az olvasójegyt.

– Köszönöm – mondta Billie gépiesen.

– Szívesen. Siess haza, mielőtt Ella teletömi a fejed mindenféle pletykákkal.

A néni dühös lett.

– De hát nem is mondtam semmit! – emelte fel a hangját.

– Nem, és nincs is rá szükség – mondta a könyvtáros. – A kislány biztos remekül érzi magát a házban, és nem szorul rá a meséire.

A néni még mérgesebb lett.

– A mesémre, mi? – méltatlankodott. – Olyan igaz mind, mint ahogy most itt állok.

Miről beszélnek ezek? – morfondírozott Billie.

Magához szorította a könyvet.

– Valami baj van a házunkkal? – kérdezte, és megpróbált fölényesnek hangzani.

Nem sikerült, bizonytalanul szólalt meg, szinte suttogott.

– Semmi a világon – mondta a könyvtáros. – Csak Ella képzelődik.

Mivel kapcsolatban? – akarta Billie kérdezni. De nem tette. Valami lehűtötte a kíváncsiságát, mintha félne a választól.

– Egyáltalán nem képzelődöm! – dúlt-fúlt a néni, akit Ellának hívtak. – De ne aggódjon, nem leszek tovább a terhükre.

Azzal kiviharzott, a szoknyája suhogott.

– Várj még egy kicsit, nehogy összefussatok odakint – tanácsolta a könyvtáros Billie-nek.

A kislány nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a néni megpróbált valamit elmesélni neki, valami fontosat.

– Milyen pletykákról van szó? – kérdezte óvatosan.

– Ne is törődj vele – felelt a könyvtáros. – Ella csak járhatja a száját. Mindenféle család lakott már a házatokban az elmúlt években, az ilyesmitől pedig beindul Ella fantáziája.

Billie továbbra is a kölcsönzőpultnál állt, kezében a könyvvel. Érdekelte, mit akarhatott Ella néni mesélni. Meg az is érdekelt, mitől ilyen híres a házuk, hogy a néni és a könyvtáros is rögtön tudta, melyik az.

– Mennem kell – motyogta.

Anélkül, hogy tudta volna, miért, futólépésben távozott a könyvtárból, ki a biciklijéhez. A néni nem várt rá. Billie kétszer is elejtette a kulcsot, mire ki tudta nyitni a lakat zárját.

Valami nem stimmel a házzal. Pont, ahogy végig érezte.

5.

– Nem akarsz valamikor meghívni néhány barátodat? – kérdezte anyja, amikor pár nappal később a tengerparton heverésztek. – Csak akkor találkoztok, amikor bent vagyunk Kristianstadban.

Már Billie is gondolkodott ezen. Lassan itt az ideje. A városi barátai folyton kérdezték, hogy nem jöhetnek-e el hozzájuk látogatóba.

– Esetleg Simona eljöhetne – vetette fel Billie.

– Jó ötlet! – válaszolta anyja.

Napszemüvegén át Billie-re nézett, aztán megbökte.

– Az ott nem az a fiú, akit akkor láttunk, amikor először jöttünk ki fürdeni?

Egy sötét hajú fiú felé biccentett, aki kicsit odébb ücsörgött a homokban. Billie azonnal felismerte. Ugyanaz a piros rövidnadrág volt rajta, és most sem látott nála semmiféle törülközőt.

– Miért ül és bámul így? – kérdezte Billie mérgesen.

– Talán fáradt – mondta anyja. – Menj, beszélj vele egy kicsit.

Tipikus anyja dolog volt ez, ekkora hülyeséget kitalálni. „Menj, beszélj vele.” Az ember nem csinál ilyet, ezt tényleg bárki beláthatja.

– Inkább nem – válaszolta Billie.

Anyja felállt, és leseperte a homokot a lábáról.

– Jössz fürdeni?

Billie lenézett a könyvre, amelyet olvasott.

– Túl hideg a víz.

– Ahogy gondolod – válaszolt anya, és levette a napszemüvegét. – Vigyázz a dolgaimra, légy szíves.

Azzal megfordult, és beszaladt a vízbe.

Billie ott maradt a törülközőn ülve, ölében a könyvvel. Az a könyv volt, amelyet akkor vett ki a könyvtárból, amikor az Ella nevű néni is ott járt. A kíváncsisága azóta sem apadt el. Megpróbált beszélni anyával arról, amit hallott, de anya csak annyit mondott, ne hallgasson a pletykákra.

De miért volt anya annyira biztos benne, hogy csak pletyka az egész? Billie-t tényleg érdekelte, mit akart a néni elmesélni. A kérdés csak az volt, hogy találja meg újra. Úgy fest, gyakran jár a könyvtárba, kis szerencséivel ott lesz legközelebb is, amikor Billie megy.

Felhő takarta el a napot, Billie pedig fázni kezdett. Anyának igaza volt, meg kell hívnia egy barátját. Kell valaki, akivel lehet beszélgetni, aki figyel rá.

Óvatosan a piros rövidnadrágos fiúra nézett. Ő visszanézett, és mosolygott. Billie villámgyorsan elfordult. Mit csinál itt ez a fiú?

Egy kicsit később megint kénytelen volt felé nézni. De addigra a fiú már elment.

A Kristianstadból érkező busz a víztorony közelében állt meg, Billie pedig már ott várta. Simona nagyon örült, amikor a barátnője telefonált, és meghívta Åhusbe. Már aznap el akart indulni, és sikerült is megoldani.

Billie-t átjárta a boldogság. Miért is nem hívta meg korábban a barátait?

A sofőr segített kivenni Simona biciklijét a csomagtartóból.

– Csak óvatosan vele! – mondta.

Billie és Simona kuncogva vette fel a védősisakot. Billie mutogatott és magyarázott, amíg le nem tekerték a rövid távot a buszmegálló és a Sparrisvägen között. Megmutatta a régi facipőgyárat, ahonnan anya – a története szerint – a bátyjával együtt facipőket csent el, amikor kicsik voltak, aztán azt is megmutatta, merre van a tenger.

– Én is el akarok költözni – mondta Simona. – Csak hogy újra lehessen kezdeni.

Aztán felnevetett.

A levegőben füst szállt, amikor bekerekeztek a kertbe. Anya felállította a grillt a terasz mellett, és boldogan integetett, amikor elrobogtak mellette. Kék kötény volt rajta, az a darab, amelyet apa szokott viselni a grillezéshez, napszemüvegét pedig hullámos haja tartotta a feje tetején. Billie mindig is olyan fürtöket akart, mint amilyenek anyának vannak, de helyette apa egyenes, világos haját örökölte.

– Milyen szép itt! És mennyi régi holmi! – lelkesedett Simona, amikor Billie körbevezette.

– Ezek nem a mieink – magyarázta Billie. – Akik előttünk laktak itt, mindenfélét itt hagytak.

– Miért?

Simona vörös haja glóriaként lebegett a feje körül.

Billie nem válaszolt, helyette kézen fogta Simonát.

– Gyere! Megmutatom a szobámat.

Azzal felrángatta barátnőjét a lépcsőn.

– Csini! – jelentette ki Simona, amikor körülnézett. – És tetőtéri! Mindig is ilyet akartam!

Lehuppant Billie ágyára, és a könyvespolcot kezdte vizslatni.

– Ezek a te könyveid? – érdeklődött.

– Nem, az enyéme még bent vannak a városban. Ezeket a lány hagyta itt, akié a szoba volt.

Itt megállt egy pillanatra. „Lányt” mondott, már megint. Mintha biztosan tudta volna, hogy egy lány lakott itt azelőtt, de hát nem tudta. Csak gyanította, hogy ez lányszoba volt.

Simona odalépett a könyvespolchoz.

– Szépek, de régiek – mondta, és végigsimított a könyvek gerincén.

Billie is így gondolta. Belelapozott néhányba; úgy vélte, gyerekkönyvek, de még sosem hallott róluk.

– És ez a család még itt lakik Åhusben, vagy valahová messzebb költöztek? – kérdezte Simona, és leemelt egy könyvet a polcról.

– Senki sem tudja, hová lettek – felelt Billie halkán, hogy anya meg nem hallja.

Simona visszatette a könyvet.

– De nem tűnhettek el csak úgy! – álmélkodott.

Billie nyelt egyet.

– Pedig úgy fest. – Kicsit habozott, aztán hozzátette: – Szerintem valami nem stimmel ezzel a házzal. Ezért is nem akartak itt lakni többé.

Åhus az esti nap fényében fürdött, amikor Billie és Simona fogták a biciklijüket, és elindultak a kikötő felé. Anya azt mondta, tévézni fog,

és adott pénzt fagyira.

A biciklikerekek csikorogtak a kavicsoson, ahogy Billie rátért a házak közötti rövidebb útra. Elkerekeztek a régi, már bezárt Åhuspark mellett, amelyről anya azt mesélte, hogy oda járt diszkóba fiatalkorában, aztán pedig elhaladtak Bicikli-Jocke régi üzlete előtt, ahol apa Billie első kerékpárját vette.

Leparkoltak a régi erőd tövében a kikötőben, és felsétáltak a Fagyihajóra. Elég pénzüik volt, hogy két gombócot kérjenek fejenként tölcsérbe, habbal. Simona talált egy üres asztalt a hajókorlátnál.

Billie minden figyelmét a fagylaltnak szentelte.

– Szóval szerinted kísértetek laknak a házban?

Billie majdnem félrenyelte a fagylaltot.

– Nem, nem – tiltakozott. – Nem kísértetek.

Kísértetek elvégre nincsenek. Vagy mégis vannak?

– De akkor a kézlenyomat, amelyről beszéltél... – vetette fel Simona. – Az hogy került oda, amíg nem voltatok otthon?

– Fogalmam sincs – ismerte be Billie.

Ebben a pillanatban meglátta a piros rövidnadrágos fiút, aki a strandon szokott ücsörögni. A rakpart szélén állt, és őket nézte. Ráadásul úgy tűnt, ezúttal még kitartóbb.

6.

Simona javasolta, hogy menjenek és beszéljenek vele.

– Muszáj megtudni, mit akar, ha ennyit liheg a nyomodban – jelentette ki.

Úgy tűnt, Simona számára minden olyan egyszerű, holott Billie tudta, neki se könnyű. Az anyukája autóbalesetet szenvedett, és annyira megsérült, hogy újra kellett tanulnia járni. Billie-nek nem rémlett, hogy látta volna a barátnőjét akár csak egyszer is sírni akkoriban.

Amikor lesétáltak a Fagyihajóról, a fiú egy padon ülve várt rájuk.

Felállt, ahogy a lányok odaértek hozzá.

– Sziasztok! – mondta mosolyogva.

Billie, vonakodva bár, de elismerte, hogy egész helyes fiú.

Ők is köszöntek.

– Szeretnél valamit? – kérdezte Billie. – Mivel mintha folyton a nyomomban járnál.

A fiú meglepettnek látszott.

– Szó sincs róla – mondta. – Te vagy folyton ott, ahol én. Nekem kellene azt kérdezni, mit akarsz tőlem.

Billie annyira összezavarodott, hogy nem is tudta, mit válaszoljon. Nem ő követte a fiút, hanem a fiú őt.

– Lehet, csak véletlen, hogy ennyiszor összefutottatok – javasolt

Simona egy áthidaló megoldást.

Annyira rá vallott, hogy mindig tudja, mit kell mondani.

– Lehet – mondta a fiú. – De szerintem remek véletlen.

Azzal előrenyújtotta a kezét, hogy úgy üdvözlje őket, ahogy a felnőttek szokták.

– Aladdin vagyok – mondta. – Örvendek a szerencsének.

Billie kuncogott. Mégis, ki mond olyasmit az ő korokban, hogy „örvendek a szerencsének”? De hogy ne tűnjön túl barátságatlannak, megfogta a fiú kezét, és ő is bemutatkozott:

– Billie. Ő pedig a barátnőm, Simona.

– Billy? Az nem fiúnév?

– Billie, ie-vel a végén, úgy lánynév.

– Aha – mondta a fiú, és meghajolt. – Billie, ie-vel a végén, meghívhatlak a barátnőddel együtt egy sétára a kikötőben?

Tényleg Aladdinnak hívták, és Törökországból származott. De nem nagyon emlékezett rá. Csak két éves volt, amikor a szüleivel együtt Svédországba költöztek.

– Vannak rokonaink itt Svédországban – mesélte, miközben elsétáltak a rendezett sorokban ringatózó hajók mellett. – Apa úgy gondolta, meggazdagodhat, ha idejön, és ellátja kajával a svédeket.

– Milyen kajával? – kérdezte Simona.

– Kebabbal, grillezett hússal, ilyesmivel – mondta Aladdin. – Ma már rendes étterme van.

– A te apukádé a Török a toronyban? – álmélkodott Billie.

– Bizony! – felelte Aladdin, és nagyon büszkének látszott.

A Török a toronyban Åhus legjobb étterme volt. A régóta nem

használt víztorony felső szintjén működött.

– Ti ettetek már nálunk? – kérdezte Aladdin.

– Csak egyszer – mondta Billie.

– Én kétszer – mesélte Simona. – Egyszer, amikor apa negyvenéves lett, aztán amikor a bátyám megkapta a jogosítványát.

Apa és báty. Billie-nek egyik sem volt, ezért hallgatott.

– Itt lakom a szüleimmel – mondta Aladdin.

Egy nagy lakóhajóra mutatott, amely a rakpart mellett állt. Billie szerint úgy nézett ki, mint egy cipősdoboz.

– Itt? – kérdezte meglepetten.

– Bizony, legalábbis nyaranta. Télen egy házban lakunk az étterem mellett.

– Mennyire király! – kiáltott fel Simona. – Már mint a hajó.

Úgy tűnt, Aladdinnak nagyon izgalmas élete van. Étteremtulajdonos szülők, lakóhajó a kikötőben. Billie érezte, hogy felébred benne az irigység. Neki meg miért kell egy régi, kísértetekkel teli házban laknia?

– Lassan indulnunk kell haza – mondta végül.

– Gyertek át valamelyik nap – javasolta Aladdin. – Szinte mindig otthon vagyok.

Mosolygott, miközben beszélt. Igazából majdnem mindig mosolygott. Billie is elmosolyodott végül. Talán könnyebb lesz az élete Åhusben, ha van egy barátja.

Billie szobájában, egy matracon ágyaztak meg Simonának. Anya ágyneműt és törülközőt szedett elő, és többször is megkérdezte, segíthet-e még valamiben. A két kislány a fejét rázta, köszönik, most

már boldogulnak egyedül. Miután anya elköszönt tőlük, és becsukta az ajtót, egy ideig még ébren maradtak és beszélgettek. A városi barátokról, és hogy milyen lesz ősszel hatodikba menni. Simona elmesélte, hogy a szüleivel Gotlandra utazik, Billie pedig, hogy anya úgy döntött, egész nyáron itt maradnak Åhusben.

Amikor lekapcsolták a lámpákat, és alváshoz készülődtek, Billie a polcán álló könyvekre gondolt. A hátrahagyott dolgok közül leginkább ezek foglalkoztatták. Mégis, ki indul neki a könyvei nélkül?

7.

Először nem is tudta, milyen hangra ébredt. Csend volt a házban. Még a madarak sem hallatszottak a tetőn. Billie összekuporodott a takaró alatt, és feszülten figyelt.

Akkor meghallotta, hogy Simona is moccan az ágyában.

– Alszol? – suttogta a barátnője.

– Nem – suttogta vissza Billie. – Mi volt ez a hang?

Látta Simona körvonalait, ahogy a lány felemelkedett a matracról.

– Mintha valaki kopogott volna az ablakon.

Nagyon halkán beszélt, Billie alig hallotta, mit mond.

– De hát az lehetetlen! – sziszegte vissza. – Senki sem olyan magas, hogy be tudjon kopogni egy emeleti ablakon!

És akkor újra meghallották.

Simonának igaza volt. Mintha valaki kopogna a Billie ágya fölötti ablakon. Óvatos, apró koppantásokkal.

Billie annyira megijedt, hogy majdnem elsírta magát.

– Hívunk kellene anyát – suttogta.

– Pszt! – intette le Simona.

Lehet, hogy csak egy madár? Billie nem mert az ablakra nézni, bár a fehér roló, amelyet anya felszerelt, le volt húzva. Mi van, ha áll valaki odakint? Létrán.

Simona az ablakhoz osont.

– Vigyázz! – suttogta Billie.

De akkorra már abbamaradt a kopogás.

Egyikük sem moccan. Hosszú percekig várták, hogy újrakezdődjön, de semmi. Simona lassan odalépkedett az ablakhoz, és pár centire elhúzta a rolót. Óvatosan kikukucskált.

– Semmit se látok – mondta.

Odakint teljes sötétség honolt. Már rég elmúlt éjfél, a szomszédban sem nagyon volt már ébren senki. Mindenütt sötétség és csönd. Simona megragadta a roló alját, és meghúzta. Az azonnal felcsavarodott, és egy csattanással állt meg, amitől mindketten összereztek. Ekkorra már annyira idegesek voltak, hogy nevetni kezdtek.

– Anya felébred, ha így folytatjuk – mondta Billie, és a párnába temette az arcát, hogy elnyomja az ismét kitörni készülő nevetését.

Simona megint kinézett az ablakon, miközben Billie is mellé lépett. Először nem látott semmit, de miután a szeme hozzászokott a sötétséghez, már ki tudta venni a telken álló fákat és a szomszédos, alvó házat.

– Biztos, hogy madár volt – jelentette ki Simona. – Senki nem érhet fel ideig.

Billie lehúzta a rolót.

– Egy madár volt – ismételte. – Most pedig alvás!

Egyre nyugodtabban vert a szíve, ahányszor kimondta, hogy madár. Persze, hogy egy madár volt. Mi más lehetett volna?

– Pisilnem kell – szólalt meg Simona, pont amikor Billie már visszafeküdt.

– Lemegyek veled – mondta Billie, és lerúgta a takaróját.

Senki ne járkáljon egyedül a házban a történetek után.

Lassan nyitotta ki az ajtót, nehogy a nyikorgás felkeltse anyát. Simona lábujjhegyen ment le a lépcsőn, Billie-vel a nyomában. Akkor már ő is elmegy vécére.

Amíg Simona bent volt, Billie az előszobában ácsorgott, nem mert sehová se menni. A ház tele volt hangokkal. Mindenütt recsegett, mintha nőne, és fájna neki. Aladdinék lakóhajója biztos nem ilyen. Billie elképzelte, hogy hallja a víz csobogását, és arra gondolt, milyen kellemes lenne ilyen hangra elaludni. Ha összebarátkozik Aladdinnal, akkor talán ott alhatnak egyszer Simonával.

De akkor megint hallotta a kopogást. Ugyanazt a halk hangot, akár egy suttogás. De attól még jól kivehető volt. Billie szíve megint hevesebben kezdett verni. Csak jönne már ki Simona végre!

Ezúttal a kopogás a konyhán túlról hallatszott, a vendégszobából. Billie hallgatta a halk zajt, és az asztalon lévő kis tenyérlenyomatra gondolt. Ugyanaz az apró kéz kopogott most az ablakon, teljesen biztos volt benne.

Simona lehúzta a vécét, és kijött.

– Hallod? – suttogta Billie, mielőtt a barátnője megszólalhatott volna.

Simona feszülten figyelt. Még a homlokát is összeráncolta.

– Nem, mit kellene hallanom?

Igaza volt, ezúttal nem hallatszott semmi.

– Pont ugyanolyan volt, mint az előbb a szobámban.

Hallgatóztak.

De semmi.

– Érdekes – fülelt Simona. – És most honnan jött?

– A vendégszobából.

Egymásra néztek. Óvatosan elindultak a vendégszoba felé, és bekukkantottak, de nem lépték át a küszöböt. Minden olyan volt, amilyennek lennie kellett. Egymásra pakolt dobozok, használaton kívüli bútorok. Az asztal, amely annyira tetszett Billie-nek, még mindig ott állt a sarokban. De már nem akarta felvinni a szobájába.

– Hol találtad azt a lenyomatot? – susogta Simona.

– Ott – mutatott rá Billie.

Sötét volt a szobában, pedig még nem is szereltek fel rolót. Simona odaosont az ablakhoz és kinézett, Billie pedig követte. Mindenütt nyugalom, sehol senki. Simona megfordult, és az asztalhoz lépett.

– Ez milyen újság? – kérdezte.

Billie előrehajolt és megnézte. Nem nagyon látszott a sötétben, de nem számított, Billie azonnal ráismert. Az asztalra, ahol a kézlenyomatot találta, valaki odatette a régi képregényt, amelyet már az első nap bedobozolt.

Úgy tűnt, írtak is rá valamit. Billie szíve olyan hevesen kezdett verni, hogy majd kiugrott, amikor odahajolt, és elolvasta a gyerekes kézírást:

„Tűnj el!”

8.

Általában véve anya ritkán lett dühös, de most az volt.

– Szerinted nem tudom, hogy te magad írtad arra az újságra, hogy „Tűnj el!”? – mérgelődött, amikor Billie másnap reggel megpróbált vele beszélni a történekről.

– Kérdezd meg Simonát, ha nekem nem hiszel! – kiabált vissza a kislány. – Vagy akár magadat! Te is láttad az újságot!

– Nem jelent semmit. Könnyedén ráírhattad, amíg Simona a vécén volt.

Hogy hihette, hogy Billie egy ilyen fontos dologban hazudik neki? A kislány annyira dühös lett, hogy azt hitte, felrobban. Simona csöndben ült a reggelije fölött, és figyelte őket, amint veszekednek.

Anya már akkor haragudott, amikor éjszaka felkeltették, hogy elmesélik neki a kopogást és az újságot. Ha nem megy a közösen alvás, akkor Simona többet nem alhat itt, jelentette ki.

– Mindent tönkretesz! – kiabálta utána Billie, amikor anya eltűnt az emeleten, miután közölte velük, hogy azonnal feküdjenek le.

Anya olyan gyorsan szaladt fel a lépcsőn, hogy Billie attól tartott, el fog esni.

– Én teszek tönkre mindent, Billie? – kérdezte nyugodt hangon. – Te teszel mindent tönkre, barátocskám. Egyfolytában. Csak mondd meg az igazat: nem örülsz neki, hogy Áhusbe költöztünk, és most mindent megteszel, hogy visszamenjünk a városba.

Billie-nek fogalma sem volt, mit válaszoljon. Persze, anyának igaza van. Utálta, hogy elköltöztek. De ilyesmit nem találna ki. Kizárt.

– Ebben a házban én döntök – folytatta anya, ugyanazon a nyugodt hangon. – Mert én felnőttem vagyok, te meg nem. Nem csak neked hiányzik apa, és nem csak te akarod, hogy minden olyan legyen, mint régen. Én is azt akarom.

Elhallgatott, és úgy nézett ki, mindjárt elsírja magát.

– De nem megy – mondta végül. – Nem így működnek a dolgok. Most ez van, és a legjobbat kell kihozni a helyzetből. És nekünk az a legjobb, ha kiköltözünk a városból, és újrakezdjük valahol máshol.

Ezekkel a szavakkal aztán otthagya a lányokat az előszobában, és felment lefeküdni. Billie alig aludt az éjszaka hátralévő részében, aztán a reggelinél megint elszabadult a pokol.

– Nem óhajtok tovább tárgyalni erről! – mondta anya, és felállt.

Elkezdte leszedni az asztalt.

– Mi a mai program? – kérdezte végül.

Billie Simonára nézett, aztán pedig ki az égre. Felhős volt, de nem állt esőre.

– Mihez van kedved? – kérdezte a barátnőjétől. – Elbiciklizzünk a könyvtárba?

Anya felsóhajtott, amikor meghallotta, hogy Billie a könyvtárat emlegeti, de Simona bólintott. Billie örült, mert mostmár tényleg találkozni akart azzal a nénivel.

– Igen – mondta Simona. – Aztán pedig esetleg a kikötőbe? Meglátogathatnánk Aladdint.

– Aladdint? – kérdezte anya, és Billie-re nézett. – Ki az?

– Egy fiú, aki egy hajón lakik a kikötőben. A szüleié a Török a toronyban.

– Ismered?

Billie megvonta a vállát, és megpróbált úgy tenni, mintha egyáltalán nem izgatná sem a lakóhajó, sem az étterem.

– Egy kicsit – mondta végül.

És anya, aznap reggel először, elmosolyodott.

– A piros nadrágos az?

– Lehet.

Mielőtt Billie megakadályozhatta volna, anya átölelte.

– Ó, hát lett egy barátod! De örülök!

Billie tekergett, hogy kiszabaduljon az ölelésből.

– Jaj már!

Muszáj lecsillapítani anyát. Nehogy azt higgye, hogy Aladdinnal barátok lettek, mert akkor aztán biztos nem költöznek vissza többé a városba.

– Siessetek, lányok! – mondta anya. – Addig én itt rendet rakok.

A barátnők felmentek Billie szobájába.

– Hülyeség volt szóba hoznom Aladdint? – kérdezte Simona.

– Hát, csak nem akarom, hogy anya azt higgye, jól érzem magam Åhusben.

Simona megsimogatta a barátnője karját.

– Nagyon szeretnél visszamenni Kristianstadba?

– Nagyon-nagyon – suttogta Billie.

Egy nagy légy zümmögött a plafon alatt, és egyre gyorsabban repült körbe. Mintha be lenne zárva és félne.

Akárcsak én, gondolta Billie, és úgy kezdett gondolni a házra, mint egy börtönre. Egyikük sem szabadulhat innen.

Jó volt végre kint lenni. Simona azt javasolta, a fenyőligetben kanyargó kis úton biciklizzenek be a városba. Billie nagyon szerette az erdőt, szívesen ment arra. A szél susogott a magas fatörzsek között, a földön fenyőtűk vastag szőnyege, megannyi barna varrótű. Oldalt egy kis tisztás látszott.

Billie az éjszaka történetekre gondolt. Kizárt, hogy csak képzeltek a kopogást az ablakon. Meg az újságot. Ki vette elő? Kinek volt bejárása a házba?

– Te legalább hiszel nekem, ugye? – kérdezte Billie a barátnőjétől, amikor megint felelevenítették az eseményeket.

– Hát persze! – biztosította Simona. – És szerintem ez rémes.

Billie szerint is az volt.

– Hiszel a kísértetekben? – kérdezte.

– Nem tudom – gondolkodott el Simona. – Néha, amikor meglátogatom a nagypapámat, úgy képelem, hogy hallom, ahogy a nagymama az előszobában járkal éjszaka.

Billie tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Nahát! – mondta, és azokra az alkalmakra gondolt, amikor úgy hitte, apát hallja a városi házukban.

– A mama nagyon furcsán járt – mesélte Simona. – És ugyanazt a hangot hallom, amikor ott alszom. De nem számít.

– Nem számít? – lepődött meg Billie.

– Nem, egyáltalán nem. Mert szerintem nagypapának jó, ha ott van vele. Mintha... Hogy is mondjam? Mintha örködné, ez az! Örködné nagypapa felett.

– Mint egy képzeletbeli barát? – kérdezte Billie.

– Körülbelül – értett egyet Simona. – Csak igazából.

9.

Amikor rábukkantak Aladdinra, a fiú épp a mólón ült a lakóhajó mellett, és néhány műanyagdarabbal babrált. Felragyogott az arca, amikor meglátta a lányokat.

– Sziasztok! – intett nekik.

– Szia, mit csinálsz? – kérdezte Billie.

– Repülőmodellt építek.

– Ilyen kicsit? – nézett nagyot Simona.

– Anya azt mondja, csak kis repülőket építhetek, mert túl sok van már belőlük – magyarázta Aladdin.

A könyvekre pillantott, amelyeket Billie a hóna alatt fogott.

– Könyvtárban voltak?

Billie bólintott, és belesüllyesztette a könyveket a vászontáskába, amelyet anyától kapott. A néni nem volt ott a könyvtárban. Remélhetőleg máskor majd felbukkan.

– Te is szeretsz olvasni? – kérdezte Simona Aladdintól.

– Nem, én inkább építeni szeretek.

Felállt.

– Nem akarjátok megnézni a lakásunkat?

Ennyire otthonos helyen Billie még sosem járt. Minden fal fehérre volt festve, és apró, zöld növények sorakoztak az ablakban. Az

előszobában kékek voltak a függönyök, a konyhában rózsaszínűek. Kék konyhaasztal és színes székek.

– Szép képek – mondta Simona a konyhában lógó festményekre, amelyek táncoló embereket ábrázoltak.

– Anya festette őket – felelte Aladdin.

Lementek egy emeletet, és egy franciaágyas szobába érkeztek. A helyiség bizonyára a vízszint alatt feküdt, mert az ablakai kicsi, kerek nyílások voltak, közvetlenül a plafon alatt.

– Anya és apa szobája – magyarázott Aladdin.

– Te hol alszol? – kérdezte Simona.

Aladdin somolygott.

– Legfelül.

Visszamentek a konyhába, ahol a fiú lehúzott egy létrát a plafonról. Felmászott, és kinyitott egy csapóajtót. A lányok csak nézték, ahogy eltűnt a lyukban. Aztán leintegetett nekik, hogy kövessék.

– Ó! – kiáltott fel Billie, amikor bedugta a fejét Aladdin szobájába.

Kívülről a hajó úgy nézett ki, mint egy doboz, egy kisebb dobozzal a tetején. Ebben a kisebb dobozban tanyázott Aladdin. Minden falán nyílt ablak, de a szoba annyira kicsi volt, hogy csak egy ágy, egy éjjeliszekrény és egy lámpa fért el benne.

– Menten belehalok az irigységbe! – jelentette ki Simona, amikor felért. – Mindig úgy gondoltam, hogy felnőttkoromban majd egy világítótoronyban fogok lakni, de ez is elég menő.

Aladdin levetette magát az ágyra.

– Ugye, hogy csúcsszuper?

Ez volt a legkevesebb, amit mondani lehetett róla. Mint egy saját vár, ahová az egyetlen bejárat egy lyuk a padlón.

Billie körülnézett. Az egész kikötőt látni lehetett Aladdin

ablakából.

– Nincs függönyöd? – érdeklődött Simona.

– Nincs, szeretem, hogy mindent látok – jött a válasz.

Billie Aladdinra gondolt, aki egyedül alszik a dobozában, míg a szülei két emelettel lejjebb a víz felszíne alatt.

– Nem félsz a sötétben? – kérdezte.

Aladdin értetlenül nézett rá.

– Ezt sosem értettem. Mitől kellene félni a sötétben, amikor ugyanaz van világosban is?

Billie és Simona egymásra nézett. Ugyanarra gondoltak.

Simona leült a földre.

– Billie-ék házában kísértetek járnak – jelentette ki.

Billie is leült.

– Vagy csak van valaki, aki bejár hozzánk, amikor kedve szottyan, és furcsa dolgokat csinál.

Elmesélte, mi történt, amióta odaköltöztek. Aladdin füttyentett.

– Már értem! – mondta. – Te laksz anyukáddal a Reszketés Házában?

– Hogy mi? – Billie kezdte hülyének érezni magát.

– A Reszketés Háza. Kábé mindenkit, aki odaköltözött, valami baleset ért – mesélte Aladdin. – De nyilván véletlen az egész. Kísértetek nincsenek.

– Miért hívják Reszketés Házának? – kérdezte Simona.

– Mert az ember reszket a félelemtől, amikor odamegy – magyarázta Aladdin, és nevetni kezdett. – Marhaság, mi?

Billie szerint inkább kínos volt, semmint marhaság. A házukat az egész város ismerte, még egy nevetséges beceneve is volt.

Aladdin megértette.

– Csak az én iskolámban hívják Reszketés Házának – mondta.

Remek, gondolta Billie. Akkor oda se fogok járni.

Csend volt egy ideig, amelyet aztán Aladdin tört meg:

– Anyukám hisz a lelkekben és a kísértetekben, meg ilyesmiben.

Esni kezdett, nehéz esőcseppek kopogtak Aladdin szobájának tetején. A szélről kissé hintáznia kezdett a hajó.

– Hogyhogy? – kérdezte Billie, és átölelte a térdét.

– Azt mondja, tud beszélni velük – mondta Aladdin. – Azt meséli mindig, hogy sok halott nagyon dühös, és újra élni akar. De hát az úgysem megy.

– Mit csinálnak, ha dühösek? – kérdezte Simona.

– Elkezdnek zaklatni minket, élőket.

A fiú elgondolkozott, aztán csak megkérdezte:

– Miért, ti is hisztek bennük?

Billie átgondolta. Hogyan máshogy lehetne megmagyarázni a kézlenyomatot a porban és a kopogást az ablakon? Nem tudta eldönteni, mi a rosszabb: ha egy szellem, vagy ha egy ember vadászik rájuk a saját házukban.

– Nem tudom, mit higgyek – mondta végül. – Csak azt tudom, hogy nagyon is gyanús a ház, amelyikben lakunk.

Csöndben ültek, és hallgatták az esőt egy jó darabig. Billie arra gondolt, amit Aladdin mesélt, hogy az anyukája szerint néhány halott dühös, amiért már nem élhet. Mi van, ha lakik egy ilyen dühös kísértet a házukban? Hogy lehetne megszabadulni tőle?

Amikor elállt az eső, a lányok úgy döntöttek, tovább-bicikliznek a

boltba, ahol be kell vásárolniuk. Aladdin is velük akart menni. Mielőtt bezárta volna a hajót, belépett egy kis tárolóba az előszobában, és egy egykerekűvel a kezében jött ki.

– Tudsz ezzel menni? – kérdezte Billie.

– Naná, hogy tudok, tök könnyű! – felelt Aladdin.

A lányok lenyűgözve nézték, ahogy Aladdin felül az egykerekűre, és szinte elsuhan. Minden olyan könnyű volt Aladdin számára, pont, mint Simonának.

A bolt hatalmas volt. Aladdin és Simona a hűtőpult előtt hülyéskedett, amíg Billie összeszedte, amit anya kért.

Amikor épp a banánokat válogatta, egy kezet érzett a vállán. Mivel úgy gondolta, valamelyik barátja az, kezébe vett egy banánt, megpördült, és pisztolyként előretartotta a gyümölcsöt.

– Fel a kezekkel! – kiáltotta.

Mögötte az Ella nevű néni állt a könyvtárból.

Billie annyira meglepődött, hogy elejtette a banánt.

– Jaj, elnézést! – mondta önkéntelenül.

De Ella néni mintha nem vette volna észre, hogy épp most fenyegették meg életveszélyesen egy banánnal.

– Beszelnünk kell valamikor – mormogta.

Billie hátranézett a válla fölött, kíváncsi volt, hová lett Aladdin és Simona.

– Persze – mondta végül.

– Fontos ügyben – suttogta a néni. – A családdal együtt nagy veszélyben vagy. A házról van szó.

Nem pont valami ilyesmit hallott Aladdin is az iskolában? Hogy balszerencsés a ház?

– Ella Bengtssonnak hívnak – mutatkozott be a néni. –
A Snickarhaksvägenen lakom Äspetben.

Äspetnek hívták a kikötő túloldalát, Billie ennyit már tudott. De hol vannak a barátai? Billie lassan kezdett bepánikolni, hogy ott áll egyedül egy nénivel, aki sutyorog, és akinek fura a szaga.

– Ígérd meg, hogy eljössz – suttogta a néni.

– Ígérem – mondta Billie halkán.

– Jól van akkor.

Azzal a néni fogta az élelmiszerrel teli kosarát, és elment.

10.

A két lány kétszer is elbiciklizett Äspetbe, hogy megkeresse Ellát, mielőtt Simonának haza kellett mennie. De egyik alkalommal sem jártak sikerrel.

– Tovább kell keresned – mondta Simona, amikor a buszmegállóban búcsúzkodtak. – Majd eljövök valamikor, és segítek.

Billie bólintott. Fontos lenne megtudnia, miért lopózott be valaki a házukba, hogy aztán egy régi újságra ráírja, hogy „Tűnj el!” Valakinek nem tetszett, hogy odaköltöztek, és Billie tartott tőle, hogy legközelebb az üzenet írója valami még rosszabbat fog tenni.

Mintha minden megváltozott volna azután, hogy Simona ott járt. Apa mindig azt mondta, fontos, hogy az embernek legyenek kellemes hétköznapijai, mert hétköznapi túl gyakran vannak. És a Sparrisvägenen eltöltött három hét után Billie belátta, hogy akár tetszik, akár nem, sikerült valamiféle hétköznapi rutint kialakítaniuk anyával a házban. Néha csak ketten voltak, néha átjött valaki, de általában ugyanazt csinálták. Kimentek a tengerhez, főztek, olvastak, takarítottak, kertészkedtek. Nem beszéltek többet arról, ami a házban történt, mert anya olyankor nagyon mérges lett.

Billie kelleetlenül bár, de kezdte megkedvelni a tetőtéri szobáját. Képeket akasztott ki apáról, valamint az apai nagyszüleiről, helyet csinált a könyvespolcon a saját könyveinek, amelyeket elhozott a városból.

– Szerintem te leszel Svédország első tizenkét évesé, akinek saját

könyvtára van – mondta anya Billie-nek.

Egy esős délután Billie újra átnézte a könyvespolcát. Látta, hogy a régi könyvek író szerint vannak ábécérendbe rakva. Billie-nek ez nagyon tetszett, ezért ugyanebben a rendszerben állította be a saját könyveit közéjük. Jól nézett ki.

– Még mindig vannak kísértetek? – kérdezte Simona, amikor aznap este telefonon beszéltek.

– Nem hiszem – válaszolta Billie. – Legalábbis nem hallottam semmit.

Épp ezért nem is próbálta újra megtalálni Ella nénit, aki rémségeket akart mesélni a házról. Anyának szokásává vált kulcsra zárni a vendégszoba ajtaját, amikor lefeküdtek. Billie-nek tetszett a dolog. Éjszakánként az emeleten maradt, és nem ment le többé, amíg anya aludt.

Aladdinnal gyakran találkozott. Mindig a városban vagy a fiúnál.

– Miért nem jöttök soha ide? – kérdezte anya.

Billie szerint ez elég buta kérdés volt. Aladdin egyedül volt a hajón, nyilván jobb ott lenni, mint Billie-éknél.

De egyik délután csak felbukkant a fiú. Billie a teraszon ült és olvasott, anya pedig vásárolni volt. Aladdinnak jókedve volt, amikor bekarikázott az egykerekűjén.

– Gondoltam, megnézem, hol laksz. Meg esetleg köszönök a kísérteteknek.

– Nem kéne – mondta Billie.

– Pattogzik a festék néhány helyen – jegyezte meg Aladdin, amikor felsétált a teraszra.

A fal egyik részére mutatott, ahol kis festékdarabok váltak le és potyogtak a földre. A repedések, amelyeket Billie már az első nap

észrevett, egyre nagyobbak lettek, és mintát rajzoltak a falra.

– Tudom – mondta a kislány. – Ugye, milyen ronda?

Öt perc alatt megmutatta a házat, aztán visszamentek a teraszra, és anya házi ribizliszörpjét iszogatták.

– A vendégszobában talátd azt az újságot, ugye? – kérdezte Aladdin.

– Aha – nézett Billie a szörpös poharába.

– Tökre furcsa – jelentette ki Aladdin.

Meleg nap volt, szélcsend, felhő sem volt az égen.

– Kaphatok még szörpöt? – kérdezte a fiú.

– Persze. Megyek, és hozok egy egész kancsóval.

Aladdin felállt, hogy utánamenjen, de akkor meglátta a fűben a mókust, amelyik néha a teraszon szokott játszani.

– De cuki! – kiáltott fel.

Billie elégedett volt. Végre találtak valamit itt náluk, ami nem volt meg a kikötőben. Végül egyedül ment be a konyhába, hogy hozzon még szörpöt, miközben Aladdin a mókust figyelte.

Amikor elsétált a nappali ajtaja előtt, megállt. Valami zavarta, de nem tudott rájönni, mi. Csöndben állt az ajtóban, kezében a szörpös poharakkal. Teljesen kiszáradt a szája. Mi nem stimmel?

És akkor meglátta.

A lámpa megint mozgott, mint az első nap, amikor Billie egyedül volt itthon.

Lassan lengett előre-hátra. Mintha valaki lógna rajta.

Billie szíve megint hevesen kezdett verni. Hogy tud a lámpa himbálózni, amikor minden ablak zárva, és amúgy sem fúj a szél?

– Aladdin, be tudnál jönni? – kiáltotta a nyitott ajtó felé fordulva.

A fiú bizonyára hallotta a hangján, hogy fél, mert egy pillanattal később már ott is állt mellette.

– Mi a baj?

– Nézd! – suttogta Billie, és az egyik pohárral a lámpára mutatott.

A lámpa mozdulatlanul lógott a mennyezetről.

– De hát... – kezdte Billie. – Az előbb még előre-hátra hintázott.

– Ugyan! – mondta Aladdin. – Biztos csak keresztuzat vagy valami.

– Keresztuzat, amikor nincs is szél? – kérdezte Billie.

Ebben a pillanatban meghallotta anya hangját a kertből.

– Ne mondj neki semmit! – kötötte gyorsan a fiú lelkére.

Miért mindig ő fut bele ilyesmibe, anya meg sosem? – gondolta.

Aladdin meglepetten nézett, de megígérte, hogy tartja a száját.

Anya feljött a lépcsőn, mindkét kezében egy-egy szatyorról. Billie-nél még mindig ott voltak a poharak, így Aladdin ment elé, hogy segítsen.

– Köszönöm szépen! – mondta anya. – Gondolom, te vagy Aladdin.

Ez volt az első alkalom, hogy üdvözölték egymást, és Billie látta anyán, hogy tetszik neki a fiú. Aztán meglátott valami mást is. Anya mögött egy magas férfi lépkedett fel a lépcsőn. Billie-re mosolygott, mintha ismernék egymást.

– Bizonyára te vagy Ebba lánya – mondta.

Any a férfiről Billie-re nézett.

– Ő itt egy barátom, Josef. Gondoltam, ma velünk vacsorázhatna.

11.

Furcsa vacsora volt. Aladdin is ott maradt, hogy velük egyen. A Josef nevű férfi beszélt és nevetett, de Billie-nek nehezebbre esett feloldódnia. Ki ez, és mit akar?

Anya elmesélte, hogy Josef rendőr, és segített neki, amikor valaki megpróbált betörni a városi házukba. Billie anyára nézett.

– Betörtök hozzánk? Én miért nem tudok erről?

Anya lesütötte a szemét.

– Nem akartalak idegesíteni velem – magyarázta. – Elég sok gondod van ezzel a házzal is, és nem akartalak még azzal is terhelni, hogy elmesélem, mi történt a kristianstadi házunkkal.

– Mi a gondod a házzal? – kérdezte Josef. – Szerintem nagyon szép.

Billie nem válaszolt. Semmi kedve nem volt a házról beszélni egy ismeretlennel. Anya idegesen pillantott rá.

– Például pattogzik a festék a falakról – mondta végül a kislány nagy nehezen.

– Ugyan, azzal nem kell foglalkozni! – jelentette ki Josef. – A régi házak már csak ilyenek. Nem tudnak nyugton lenni.

Nyugton lenni. Valóban, az ő házuk aztán nem szándékozott veszteg maradni.

– Billie azt mondja, éjszaka kísértetek járnak a házban – mesélte anya.

Josef nevetett.

– Nem nőttél már ki az ilyesmiből? – kérdezte.

Talán nem ártott volna, ha Billie végiggondolja a dolgokat, de hát annyira felidegesítették! Felpattant, hallotta, ahogy a széke felborul, és a földre zuhan.

– Nem vagy normális! – kiabált az anyjával. – És undok is vagy! Csak magadra gondolsz!

Dühödten léptekkel betrappolt a házba, de az ajtóból még visszafordult.

– Szerinted apa mit szólna, ha együtt látna egy nyamvadt rendőrrel?

Amikor kimondta, akkor már késő volt. Nem lehetett visszavonni. Minek mond ilyeneket? Anya kétségbeesetten nézett, Josef kezéből pedig kiesett a villa.

Billie szégyenkezve szaladt fel a szobájába. Alig csukta be az ajtót, az máris kinyílt. Aladdin lépett be.

– Egyedül akarsz lenni?

Billie nem bírt megszólalni. Ha kinyitja a száját, tuti, hogy elbőgi magát. Leült a könyvespolc mellett a földre, Aladdin pedig mellé huppant.

– Tényleg hülyeség volt anyukád részéről, hogy a kísértetekkel viccelt – mondta.

Erre Billie sírva fakadt, mintha attól borult volna ki, hogy valaki kedves vele.

– Te se hiszel nekem – suttogta.

Aladdin habozott.

– Hát, nem tudom, mit gondoljak. Meséltem, hogy az én anyukám hisz a szellemekben, de apa meg én nem.

– Sose mondtam, hogy szellemek vannak itt, csak azt mondtam,

hogy furcsa és ijesztő dolgok történnek – szipogta Billie dühösen, és letörölte a könnyeit.

Aladdin a könyvespolcra nézett.

– Milyen szép, régi könyvek! – mondta.

– Már itt voltak, amikor beköltöztünk.

– Mi van? Nem vitték magukkal még a könyveiket sem az előző tulajok?

A hangjából hallatszó meglepetéstől Billie megnyugodott. Jó érzés volt, hogy más is úgy vélekedik, ahogy ő, hogy nem örült meg, és nem képzel be magának dolgokat.

– Csomó mindent itt hagytak.

Már épp elkezdett volna beszámolni a rajzokról, amelyeket ő pakolt el az íróasztalról, amikor meglátott valamit, amitől teljesen megdermedt.

A saját könyvei nem voltak a polcon. Valaki leszedte és halomba rakta őket a földön. Mintha a többi könyv nem látná szívesen őket. Anya nem lehetett. Neki meg sem fordult volna a fejében, hogy hozzányúljon Billie szeretett könyveihez.

Remegő kézzel mutatott a könyvkupacra.

– Nem én tettem őket oda – suttogta, hirtelen attól rettegve, hogy van még valaki a szobában. – Azok az én könyveim, beállítottam őket a régiek közé. Ábécérendben.

Aladdin hosszan nézett a könyvekre.

– Mihez kezdesz most? – kérdezte. – Ez nem maradhat így.

Billie felhúzta a lábát, és rátámasztotta az állát a térdére.

– Csak azt akarom, hogy megint minden jó legyen – mondta vékony hangon.

– Megoldjuk! – Aladdin hangja határozottan csengett.

– Mégis hogy? – kérdezte Billie.

– Jó kérdés. Mit akarunk kideríteni?

Billie elgondolkodott.

– Ki akarjuk deríteni, ki kopogott este az ablakon, ki hagyott kézlenyomatot az asztalon, és szedte elő az újságot, hogy aztán ráírja, „Tűnj el!”

Aladdin egyetértően bólintott.

– Még valamit?

Billie a könyvespolcra nézett.

– A könyveid – mondta Aladdin. – Nyilvánvalóan valaki járkal a házatokban, anélkül hogy tudnátok róla.

– Pontosan – értett egyet vele Billie.

Látta, hogy Aladdin gondolkodik valamin.

– Feltételezzük, hogy kísértetek csinálják mindezt?

Egyrészt Billie nem hitt a kísértetekben és a gonosz lelkekben. Másrészt... Nem tudta kiverni a fejéből a magától himbálózó lámpa képét.

– Nem tudom. Talán.

– Elő kellene kerítenünk azt a családot, amelyik előttetek itt lakott. Ők el tudnák mondani, miért költöztek el olyan gyorsan. Mivel ennyi mindent itthagytak, azt hihetné az ember, hogy az életükért futottak.

Billie felállt.

– Hogy fogjuk megtalálni őket? – kérdezte. – Nem kellene beszélünk azzal az öregasszonnyal is?

Aladdin sötét szeme felcsillant.

– Van egy ötletem!

12.

– Hová készülsz? – kérdezte anya, amikor Billie, kezében a biciklissal, a hátán meg a táskájával kivihozott a házból.

– El. Találkozom Aladdinnal.

Anya kijött az előszobába, kezében egy mosogatórongyot szorongatott.

– Beszelnünk kell arról, ami tegnap történt, Billie. A vacsorán. Amikor csak úgy elmentél az asztaltól.

Anya előző este nem említette Billie kitörését, békén hagyta a kislányt. Billie lesütötte a szemét.

– Nem beszélhetnénk később?

Anya bólintott, és a mosogatórongyot forgatta a kezében.

– Rendben. Szeretném, ha tudnád, hogy Josef nem több, mint barát. Egy barát. Mint Aladdin neked. Érted?

Billie érezte, ahogy előnti a bosszúság, és gombócként a torkában marad. Anya megsimogatta az arcát.

– Üdvözlöm Aladdint – mondta, és visszament a konyhába.

A kikötőben találkoztak, Aladdinék hajója mellett. Aznapra a fiú szerzett egy rendes, kétkerekű biciklit.

– A néninél kezdjük, akivel a könyvtárban találkoztál – ismertette Aladdin a tervet. – Ugye, a Snickarhaksvägenen lakik?

Billie nem tudta, mit fog szólni a néni, hogy Aladdint is magával hozta, ha egyáltalán megtalálják. Remélhetőleg nem akar majd mindenáron négyszemközt beszélni Billie-vel.

De szerencsére ez az aggodalma felesleges volt. Kétszer bicikliztek végig az utcán, mielőtt Billie észrevette volna Ella nénit. Egy kisebb ház verandáján ült, amely alig látszott az útról. Amikor Billie és Aladdin betekert a feljáróra, a néni szinte felugrott a székéről.

– Na végre! – kiáltotta.

Ella néni háza tele volt mécsesekkel, amelyeket elmondása alapján esténként gyújtott meg. Valamiért ragaszkodott hozzá, hogy bent beszélgessenek.

– Megláthat minket valaki idekint – mondta halkán.

Billie örült, hogy Aladdin is eljött, különben nem szívesen ment volna be Ella néni házába, hogy csukott ajtók mögött hallgassa meg.

A ház annyira kicsi volt, hogy egyetlen szobából állt, amelyben nagy egyetértésben megfértek egymás mellett egy konyhasarok, egy kanapé, egy ágy és egy kis asztal. Ella néni elzavart két nagy macskát a kanapéről, és hellyel kínálta a gyerekeket. Ő egy faszékra ült az asztal túloldalára.

– Mióta laktok a házban? – kérdezte.

Billie és Aladdin egymásra nézett.

– Csak Billie lakik ott – mondta Aladdin. – Én a kikötőben lakom.

– Nagyon jól tudom, ki vagy – mondta Ella néni. – A te szüleidé a Török a toronyban, ugye?

Aladdin tágra nyílt szemmel bólintott, és Billie ekkor látta a nénit először mosolyogni. Nevetőráncai voltak a szeme körül. Egész kedvesnek nézett ki.

– Július eleje óta lakunk itt – válaszolt.

Egészen meglepődött, amikor belegondolt, hogy már ennyi idő eltelt. Pár hét múlva kezdődik az iskola.

– Hányan vagytok a családban? – kérdezte Ella néni.

– Csak én és anya.

Ella néni sóhajtott és a fejét csóválta.

– Örülök, hogy nem vagytok többen – mondta. – De másrésztől máris túl régóta laktok ott. El kellene mennetek. Minél előbb, annál jobb!

Ella néni egyre magasabb hangon beszélt, és Billie-nek eszébe jutott, mit mondott a könyvtáros. Hogy a néninek élénk a fantáziája, és szeret ezt-azt kitalálni, hogy megijesszen másokat.

– De miért? – kérdezte Aladdin.

A beszélgetést megszakította a tetőn kopogó eső. Billie nem volt benne biztos, de úgy gondolta, kicsit messzebből mennydörgés moraját hallja. Remélte, hogy hamar elmúlik a rossz idő, nem volt kedve a feltétlenül szükségesnél tovább maradni Ella néninél.

Valószínűleg Aladdinnak sem, mert türelmetlenkedni kezdett.

– Nem tetszene elmesélni, mitől olyan veszélyes az a ház?

Ella néni hátradőlt a széken.

– Ezek a mai fiatalok – mondta fáradt hangon. – Annyira nyugtalanok vagytok, nincs időtök megállni és végiggondolni rendesen a dolgokat.

Az egyik elkergetett macska felugrott az ölébe. Ella néni végigsimított a hátán.

Miután már egy ideje csendben volt, Billie-re nézett, és azt mondta:

– Előrebocsátom, nem tudok mindent. De sok mindent tudok, eleget

ahhoz, hogy biztos legyek benne: a házzal, amelyben laktok, nincs minden rendben.

Abban a pillanatban akkorát dörrent az ég, hogy a két gyerek összerezzen a kanapén.

Ella néni kinézett az ablakon.

– Több mint ötven évvel ezelőtt jártam először a házatokban – kezdett bele. – És azonnal rájöttem, hogy valami nagyon nem stimmel.

13.

Régen Ella néni takarítónő volt. Sokfelé dolgozott Åhusben, például Billie-ék házában is. Több, egymást követő családnál is.

– Az ötvenes évek végén történt – mesélte a néni. – Heti kétszer kellett takarítanom a házban. Az ott lakó gyerekek sápadtak voltak, és mindig féltek. Először azt hittem, az apjuktól. Egy nagydarab fickó volt, aki ordibált a családjával, és bizonyára verte is őket.

A gyerekek rémült arcát látva megállt egy pillanatra.

– Akkoriban máshogy volt – magyarázta. – Akkor még lehetett verni a gyerekeket. Nem szerettem odajárni, mindig az járt a fejemben, mi van, ha legközelebb rám támad.

Aladdin fészkelődni kezdett a kanapén. Még mindig türelmetlen volt, de udvariasan várta, hogy Ella néni folytassa a történetét.

– Nagyon hamar rájöttem, hogy nem az apával van baj. Nem, hanem a házzal. Mert hát, nem csak maguk laktak ott.

Billie-re szegezte a tekintetét.

– Tudod, miről beszélek, nemde?

Bár Billie nem volt biztos benne, azért bólintott.

– Azt hiszem.

A következő mennydörgésnél a macskák bemenekültek az asztal alá.

– Gyáva kukacok – motyogta Ella néni.

Legszívesebben Billie is elbújt volna egy asztal alá, de inkább csak egy picit közelebb húzódott Aladdinhoz a kanapén.

– Láttad már, hogy a nappaliban mozog a lámpa? – kérdezte a néni.

Billie érezte, hogy kipirul az arca. Akkor mégsem képzelődött!

– Bizony, bizony – folytatta Ella néni. – Nem számít, milyen lámpát akasztanak oda, mindegyik himbálózni fog.

– De nem egyfolytában – mondta Billie.

– Nem, de mindennap.

– Mi az oka? – kérdezte Aladdin.

Ella néni hirtelen habozni látszott.

– Nem tudom, mennyit kellene elmesélnem. Elvégre gyerekek vagytok.

– Szerintem kibírjuk – húzta ki magát Aladdin. – Ugye, Billie?

– Persze – suttogta Billie.

– Jól van – mondta Ella néni határozottan. – Azt mondják, azért hintázik a lámpa a szobában, mert egy fiatal nő ott halt meg. Nem tudom, ki volt, és miért tette, de azt hallottam, hogy egyszer egy nagyon boldogtalan lány lakott ott. És aztán felakasztotta magát a plafonba fűrt kampóra.

Ez sokkal rosszabb volt annál, mint amire Billie felkészült.

– Meghalt? – kérdezett rá. – Aki felakasztotta magát.

– Nyilván – mondta Aladdin.

– És most akkor kísért minket, akik a házban lakunk?

Ella néni elhúzta a száját.

– Még hogy kísért! Ez annyira gyerekesnek hangzik. Én inkább azt mondanám, átok ül a házon.

Billie és Aladdin egymásra nézett. Átok?

– És ez mit jelent? – kérdezte Billie.

– Hogy rossz sora lesz mindenkinek, aki odaköltözik. Összesen négy családnál dolgoztam takarítónőként a házban. Egyikük sem lakott ott három évnél tovább. Mindenkit valami baleset ért. Hogy utánuk hányan laktak ott, nem tudom, de nem lenne nehéz kideríteni.

– Milyen baleset érte őket? – kérdezte Aladdin.

– Mindenféle – felelt Ella néni. – Az első családból, tudjátok, ahol gonosz volt az apuka, a legidősebb fiú leesett a lépcsőn, és eltörte a lábát három helyen. Meg a fejét is beverte. A következő családban az anyuka sérült meg. Kigyulladt a tűzhely, és megégett az arca.

– Mindenhol történnek balesetek – hitetlenkedett Aladdin. – Nem csak Billie-ék házában esnek le emberek a lépcsőn, és gyulladnak ki régi tűzhelyek.

– És az szerinted nem furcsa, hogy ebben a házban ilyen sok baleset történt? – kérdezte Ella néni.

– Talán igen, talán nem – felelt Aladdin.

– Már építkezés alatt voltak szerencsétlenségek a ház körül – kötötte az ebet a karóhoz a néni. – Eleinte iskola volt az épületben. Az biztos, hogy sokat pletykáltak róla, amikor ideköltöztem. Azt mondták, be kellene záratni, mert annyi baj éri az oda járó gyerekeket. Aztán meg ott voltak az üvegyerekek.

Billie Aladdinra nézett, aki visszabámult rá.

– Üvegyerekek? – visszhangozta Billie.

– Így hívták a gyerekeket, akik a házban lévő iskolába jártak. De hogy miért, fogalmam sincs.

Billie-nek se volt, de nagyon szeretne volna megtudni.

– Tudjátok, miért költözött el az előző család? – kérdezte Ella néni, és Billie szemébe nézett.

– Nem. Tetszik tudni?

– Nem, de szerintem ki kellene derítenetek. Mert ők aztán tényleg nem laktak ott sokáig.

– Annyira siettek, hogy még a bútoraikat is otthagyták – mondta Billie.

– Milyen bútorokat?

– Szinte mindent. Csak leléptek. Semmit sem vittek magukkal, amikor elköltöztek tavaly nyáron.

– Szent egek! – suttogta Ella néni, és felállt.

Egy szó nélkül a konyhapulthoz lépett, és töltött magának egy pohár vizet. Nem kérdezte meg a gyerekeket, szomjasak-e.

– Ki mondta, hogy tavaly nyáron költöztek el? – kérdezte.

– A férfi, aki megmutatta a házat – válaszolt Billie. – Martinnak hívják.

Ella néni felhajtotta a pohár vizet.

– Nem tudom, ki az az ember – mondta lassan. – De azt tudom, hogy senki nem lakott huzamosabb ideig abban a házban az elmúlt két évben. Ami a bútorokat illeti...

Elhallgatott egy pillanatra.

– Volt ott egy kis vasasztal apró, színes kövekkel kirakva?

Az asztal, amelyen Billie a kézlenyomatot találta.

– A vendégszobánkban áll – mondta halkán.

– Úristen! – suttogta Ella néni.

Letette a poharat, és egyik kezével megkapaszkodott a konyhapulthoz, mintha fogódzó nélkül elesne.

– Az az asztal már akkor ott volt, amikor először jártam a házban, több mint ötven évvel ezelőtt – mondta. – Régebben mindig

bútorozva adták el a házat. Ne kérdezzétek, miért, de így volt. Mindegyik család, amelyik alkalmazott, ugyanazokat a bútorokat használta. És most itt ülsz ötven évvel később, és azt mondod, még mindig ott vannak?

Billie felállt, Aladdin is. Kizárt, hogy Ella néni története igaz legyen. Miért hazudott volna a férfi, aki megmutatta a házat, a bútorokról és az előző család elköltözésének időpontjáról? Noha más tekintetben se mondott igazat, az nem volt ennyire komoly. Vagy mégis?

– Mennünk kell – mondta Billie. – De köszönjük a meghívást.

– Gyertek vissza bátran, ha van még kérdésetek!

Az eső továbbra is erősen verte a háztetőt, az eget újra és újra bevilágította néhány hatalmas villám. Teljesen át fognak ázni, mire visszaérnek a kikötőbe.

De Billie nem a rossz időre gondolt, hanem a nappali lámpájára és az üveggyerekekre. Tényleg igaz lenne, hogy valaki meghalt a házban? És kik azok az üveggyerekek?

14.

Bár érezte, hogy rossz ötlet, Billie mégis elmesélte anyának, mit tudott meg, amikor hazaért.

Anya először meg se szólalt.

– Nem beszélnél a szomszédokkal? – kérdezte Billie, hogy megtörje a csendet.

– Mégis miről? – tudakolta anya.

– Hogy mikor láttak utoljára embereket a házban. Ha évekig üresen állt, azt biztos észrevették.

Billie-t annyira felvillanyozták a hallottak, hogy egyből hazabiciklizett, ahelyett hogy Aladdinhoz ment volna.

Most meg itt állt az előszobában, és arról fecsegett, amit hallott. Teljesen átázott, csöpögött belőle a víz.

– Billie – kezdte anya komoly hangon –, Aladdin találta ki, hogy kísértetek járnak a házban?

Aladdin? Mégis miről beszél anya? Már azelőtt történtek dolgok, hogy megismerte volna a fiút.

– Nem – jelentette ki. – És én se mondtam, hogy kísértetek, csak hogy...

– Tudod, mit? – szakította félbe anya. – Beszélek a szomszédokkal, amint lesz rá időm. Mert most már a végére kell járnunk ennek.

Billie felderült. Anya lágy hangon folytatta.

– A következő lesz: beszélek a szomszédokkal. És ha a szomszédok azt mondják, hogy a család tavaly nyáron költözött el, és nem két évvel ezelőtt, ahogy az a pletykafészek vénasszony mesélte, akkor örökre kivered a fejedből, hogy valami nem stimmel a házban. Rendben?

Billie elgondolkodott. A szomszédokat alig ismerték, igazából mondhattak bármit. De nem mert tovább kötözködni anyával, a végén még nem beszél velük.

– Rendben – egyezett bele vonakodva.

Anya megkönnyebbült.

– Remek! – mondta. – Most pedig irány a zuhany, melegedj át vacsora előtt!

Megcsörrent a telefon, anya szaladt felvenni.

– Nahát, szia, Josef! – hallotta Billie.

A kislány tétovázva ment be a fürdőbe, és elkezdett vetkőzni. Hirtelen nagyon egyedül érezte magát.

Aznap este Billie nem tudott elaludni. Minden trükköt bevetett, de egyszerűen nem ment. Végül feladta, és felkapcsolta az olvasólámpát, amelyet anya szerelt fel az ágya fölé.

Az órára nézett. Nemsokára éjfél. Kézbe vette az éjjeliszekrényen heverő könyvét. Elolvas pár fejezetet, mielőtt megint aludni próbálna.

De bár a szeme olvasott, a gondolatai máshol jártak. Ella néni szavai mint kósza pillangók repkedtek a fejében.

Aladdin nem volt meggyőzve, amikor kijöttek a házból.

– Mondott bármi olyasmit, amiből hasznunk van? – kérdezte.

Billie úgy érezte, meg kell védenie Ella nénit.

– Azt mondta, több családot baleset ért, és te is ezt hallottad az iskolában. Aztán ott van a nappali lámpája. Magam is láttam, hogy mozog.

– Ki kell derítenünk, hogy a többi dolog is stimmel-e – jelentette ki Aladdin. – Hogy egy vagy két évig állt-e üresen a ház.

– A bútorokat se felejtsük el – tette hozzá Billie. – Meg az üvegyerekeket.

Amikor hazaért, leült a számítógéphez, hogy rákeressen a házra és az üvegyerekekre. De egy szót se talált.

Aztán úgy döntött ez nem számít. Ella néninek attól még igaza lehet. Borzongással töltötte el, hogy a bútorok legalább ötvenévesek, és nem az előző családéi voltak. Ha ez igaz, akkor kész örület az egész.

Billie épp lekapcsolta az olvasólámpát, amikor meghallotta. Pont úgy, mint amikor Simona itt aludt.

Kopogtak az ablakon.

Kopp-kopp.

Jaj, ne!

Billie összekuporodott a takaró alatt.

Ne most! Ne, amikor egyedül vagyok!

Anya szobája hirtelen elérhetetlen messzeségbe került, mintha egy másik bolygón lenne. Kizárt, hogy el merje hagyni az ágyat, amíg valaki kopog az ablakon.

Visszatartotta a lélegzetét, várt és várt. Végül abbamaradt a kopogás, de Billie továbbra sem mert mozdulni. Egy kis idő után azonban felemelte a fejét a párnáról, és a fülét hegyezte. Sokáig ült a sötétben, dobogó szívvel, arra várva, hogy újra felhangozzon.

De nem hangzott fel. Nem sokkal később Billie lerúgta magáról a takarót, és kimászott az ágyból. Nem mert kinézni az ablakon, ahogy Simona tette, csak állt a szoba közepén, és figyelt, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy a zaj végleg elnémult. Csak akkor mert egy nagy levegőt venni.

A szívverése is lassacskán visszaállt a normális ütemre. Arra gondolt, fel kellene hívni Aladdint vagy Simonát, de aztán arra jutott, hogy valószínűleg alszanak. Legjobb lesz, ha ő is visszafekszik.

Csak hát vécére kellett mennie.

Nem fog tudni elaludni, ha nem megy pisilni előbb. A fene egye meg!

Egész testében megfeszült, ahogy kilopózott a szobájából. Nem kapcsolt lámpát, nehogy felkeltse anyát, így futott le csendben a lépcsőn, be a vécére. Kulcsra zárta az ajtót, és annyira sietett, amennyire csak tudott.

Az előszobába érve észrevette, hogy a vendégszoba ajtaja nyitva áll. Az az ajtó, amelyet anya mindig bezár, amióta Billie és Simona bent járt aznap éjjel.

Billie nagyot nyelt. Talán anyának kiment a fejéből.

Vagy esetleg...

Ezek után nem lehet csak úgy lefeküdni, most már utána kell járnia. Feszült állapotban, akár egy hegedűhúr, megtette a pár métert a vendégszobáig, és benézett.

Minden olyan volt, mint amilyennek lennie kell.

De biztos? Valami feküdt a kis asztalon, amelyiken a lányok megtalálták az újságot. De ezúttal nem egy újság volt.

Billie-t úgy vonzotta az asztal, mintha mágnes lenne. Az egyik rajz hevert ott, amelyet még első nap bedobozolt. De nem az volt az

egyetlen.

A rajzra valaki két kis figurát tett. Két kis üvegszobrot: egy fiút és egy lányt. Mindkét gyerek arca komoly volt, és régimódi ruhát viseltek. A festék, amellyel lefestették őket, már megkopott, de még így is látszott, hogy a lány piros ruhában van, a fiú pedig kék ingben.

Üvegyerekek, gondolta Billie. Pont, ahogy Ella néni mesélte.

Aztán meglátta, mit írt valaki a rajzra:

„Fejezd be a nyomozást, vagy baj lesz!”

15.

Aladdin jött rá, honnan lehetne kideríteni, ki lakott azelőtt a házban.

– Kell lennie egy szerződésnek – magyarázta Billie-nek. – Amikor anyukád megvette a házat, biztos aláírt egy papírt, amelyen az előző család nevének is rajta kell lennie.

Hát persze, gondolta Billie.

Csak hát a ház furcsaságairól már nem beszélgetett anyával, nem volt értelme. Viszont Aladdinnal annál többet beszélt, és a fiú is megdöbbsent amikor Billie megmutatta neki a rajzot, amelyet a vendégszobában talált, és beszámolt az üvegyerekekről is.

– Annyira megrémültem, hogy egész éjszaka nem tudtam aludni – mesélte a kislány.

– „Fejezd be a nyomozást” – olvasta fel Aladdin. – Ez a ház aztán tényleg ragaszkodik a titkaihoz.

Billie bólintott. De úgy döntött, nem hagyja, hogy elrettentsék. Ha a háznak titkai vannak, a végére fog járni. Az előző családot megkeresni jó kiindulópontnak tűnt. Tehát ki kell deríteni, hogy hívták őket.

Legközelebb, amikor anya elbiciklizett vásárolni, Billie kapva kapott az alkalmon. Beszaladt anya szobájába, hogy előkeresse a szerződést. Anya nem tartotta valami nagy rendben a dolgait. Igazából egyáltalán nem tartott rendet. Mindig is apa volt a rendfelelős, az ő feladata volt, hogy minden papír a megfelelő mappába kerüljön.

Viszont Billie tudta, hogy anya a „fontos dolgokat” az egyik íróasztalfiókban tartja. Egyszer megmutatta a kislánynak a fiókot, és elmondta, hogy ott van egy pótkulcs a házhoz, az útleveleik, meg más egyéb, ami kellhet. Billie feltételezte, hogy anya szerint az adásvételi szerződés is egy ilyen fontos dolog.

Anya szobájában mások voltak a színek mint Billie-ében, de az ágyat leszámítva itt is megmaradt minden berendezési tárgy. Látszott, hogy egy felnőtt szobája. Minden bútor barna fából készült. Még a sarokban álló fotel is.

Lehetséges, hogy a bútorok annyira régiiek, ahogy Ella néni mondta? Billie kipróbálta a fotelt, és érezte, ahogy belesüpped a párnába. A fotel mellett egy rokka állt, faszékkel. Billie becsukta a szemét, és elképzelte, ahogy valaki ül a kis széken, és a rokkán fon. Nem szeretett egyedül lenni itthon, és nem akart többé arra gondolni, milyen idősek a bútorok.

A szerződés a fontos.

A keze kissé remegett, amikor a fiókhöz nyúlt. Nyitva volt, de nehezen járt.

Anya legalább egy órán át távol lesz, még szerencse, hiszen akkora felfordulás volt a fiókban. Billie nem akarta, hogy feltűnjön a kutakodása, ezért óvatosan emelgette a papírokat, hátha megtalálja, amit keres. Számlákat látott, blokkokat, bérkivonatot, de szerződést sehol.

Egy pillanatig a tetőn mászkáló madarakat hallgatta. Néha ott voltak, néha nem. Éjszaka is pont ugyanígy. Néhány éjszaka csöndben voltak, máskor meg akkora zajt csaptak, hogy felébredt rá.

Billie már épp feladta, és a rendetlen könyvespolc felé akart fordulni, hátha ott megtalálja, amit keres, amikor meglátott egy nyitott borítékot a fiókban. Kézbe vette és megtapogatta. Úgy tűnt, egy

csomó papír van benne. Szaporábban kezdett verni a szíve, amikor kihúzta a köteget a borítékból, és a legfelső oldalon azt olvasta:

Adásvételi szerződés.

Végre! Tovább olvasta az oldalt, és megtalálta anya nevét és a városi címüket is. Lejjebb pedig azt, amit keresett.

Eladó: David és Marie Stjärnguld.

Billie-t előntötte a boldogság. Tehát David és Marie Stjärnguld. Különleges vezetéknév, vélekedett. Jó lehet, ha az embernek szokatlan neve van. Például, ha Aladdinnak híják. Az se mindennapi. Tovább olvasott, de aztán csalódnia kellett. Ha jól értelmezte a szerződést, a család Németországba költözött.

A kislány rosszkedvű lett. Németország messze van Åhustól. Alaposan átvizsgálta a szerződést, hátha talál egy telefonszámot vagy címet, ahol el lehet érni őket. De semmi ilyet nem lett.

Visszadugta a papírokat a borítékba, azt pedig a fiókba. Azonnal átmegy Aladdinhoz. Nem adják fel ilyen könnyen. A család túl messze lakik ahhoz, hogy meglátogassák őket, és telefonálni sem tudnak. De legalább van egy nevük.

Stjärnguld. Nem sok embert hívnak így.

16.

Aladdin beleolvasott Billie jegyzetfüzetébe, ahová a nevet írta.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte Billie. – Honnan tudjuk meg, miért költöztek el? Biciklizzünk körbe, és érdeklődjünk, ismerte-e valaki a Stjärnguld családot?

Aladdin szobájában ültek. Még mindig egy csomó ember mászkált a kikötőben, nézte a hajókat és fagyit evett, de már látszott, hogy mindjárt vége a nyárnak. Billie visszavágyott az iskolába. Akkor mindennap Kristianstadban lehet majd.

Aladdin hozott egy számítógépet, és lefuttatott néhány keresést. De sehol sem találta a Stjärnguld családot. Csöndben félretette a gépet, és elkezdett keresni valamit az ágy fölötti polcon. Egy idő után aztán meg is találta.

– Tudtam, hogy eltettem – mondta, és lerángatott néhány könyvet.

Aztán Billie mellé ült.

– Iskolai évkönyvek – magyarázta.

Billie az évkönyvekre nézett. Minden évből egy, amióta Aladdin iskolába járt. Kevés iskola volt Åhusben, mindenki belefért ugyanabba az évkönyvbe. Mindegyikben volt osztálykép az összes gyerekről, aki alsó és felső tagozatba járt Åhusbe az elmúlt pár évben.

Aladdin odanyújtott kettőt Billie-nek.

– Szerinted hány embert hívnak Stjärnguldnek? Fogadok, hogy

találunk néhány ilyen nevű gyereket, aki a házatokban lakott azelőtt!

Gyorsan végiglapozták az évkönyveket. Billie a képeket nézegetve örült, hogy maradhat a városi iskolában. Egyetlen embert sem ismert.

Az első évkönyv tavalyelőtti volt, azaz a tavaly nyár előtti tanévben készült. A házat megmutogató férfi azt mondta, akkor költözött el a család. Ha igazat mondott – és ha tényleg voltak gyerekek a családban –, akkor itt kell lenniük az évkönyvben.

De nem voltak.

– Lehet, hogy betegek voltak a fotózás napján – gondolkodott Aladdin.

– Attól még itt kellene lennie a nevüknek – mondta Billie. – Nézd, itt van felsorolva mindenki, aki aznap beteg volt, vagy elutazott.

Aztán végignézte a még egy évvel korábbi évkönyvet. A felső tagozatban senkit sem hívtak Stjärnguldnek. Az alsóban sem. Mi van, ha a gyerekek Kristianstadba jártak iskolába, mint Billie? Azokat az évkönyveket is átnézheti, ha hazaér.

A hajó himbálózni kezdett, Billie pedig feleszmélt.

– Kész vagy? – kérdezte Aladdin. – Én senkit sem találtam.

Billie pont akkor látta meg a lány nevét. Az évkönyv utolsó képe alatt. A fotó tizenöt elsőst ábrázolt.

Wilma Stjärnguld.

A kislány a legelső sorban ült. Olyan haja volt, mint Simonának, hosszú, fürtös. Csak szőke volt, nem vörös.

Billie és Aladdin sokáig nézte a képet. Wilma Stjärnguld három éve volt elsős, de a későbbi évkönyvekben már nem szerepelt. Mi van, ha Ellának igaza van, és a család nem egy, hanem két éve költözött el? Mi mindenről hazudhatott még a férfi, aki megmutatta nekik a házat?

– Elmegyünk az iskolába, ahová járt – jelentette ki Aladdin. – Talán megtudunk valamit a tanároktól.

– De hát nincs ott senki – mondta Billie. – A tanároknak nincs nyári szünetük?

– Két héttel korábban kezdenek, mint mi – magyarázta Aladdin. – Hogy megtervezzék, mit fogunk tanulni, és hogy nézzen ki az órarendünk.

Aladdin mutatta az utat, úgy bicikliztek. Ő ugyan nem oda járt, de néhány barátja igen.

Az iskola csendes volt. Billie három kis, piros épületet számolt meg a kihalt udvaron, meg egy nagyobbat, amit tornateremnek tippelt.

– Gyere, keressük meg a tanárit – ráncigálta magával Aladdin.

Megkerülték a kis házakat, és benéztek az ablakokon. A legtávolabbi házban láttak néhány felnőttet, ahogy ki-be járkálnak a különböző termekbe.

– Ez lesz az – mondta Billie abban a pillanatban, ahogy meglátott egy férfit kávéscsészével.

Aztán gépiesen leguggolt, nehogy észrevegyék.

– Hát te meg mit csinálsz? – érdeklődött Aladdin. – Nem azt akarjuk épp, hogy meglássanak, és kinyissák az ajtót?

A kislány nagyon butának érezte magát.

Néhány másodperccel később tényleg kinyílt az ajtó, és a csészés férfi jelent meg a lépcső tetején.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

17.

Billie úgy gondolta, a férfi kedvesnek néz ki; zöld, nagypapás pulóvert és kopott farmert viselt.

– Azt szeretnék megkérdezni, hogy tetszik-e ismerni egy Wilma Stjärnguld nevű lányt – kezdte Aladdin. – Vagy hogy esetleg a többi tanár ismeri-e.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Mit szeretnétek tőle? – kérdezte.

– Szeretnék megtudni, hogy ide jár-e iskolába – mondta Aladdin, bár tudta, hogy a válasz úgyszólván nem. – Billie-ék ugyanis Stjärnguldék házába költöztek. Bemehetünk?

Amikor Aladdin kimondta, melyik házban laknak Billie-ék, a férfi majdnem elejtette a kávéscsészéjét.

– Hát persze, hogy bejöhetek – mondta, és hátralépett egyet.

A gyerekek követték.

– Nem vagyok benne biztos, hogy értem, mit szeretnétek tudni – mondta a férfi. – De én tanítottam Wilmát.

– Ó! – mondta Billie, aki lassan már ugyanolyan jól hazudott, mint Aladdin. – Akkor már nem lakik Åhusben?

– Nem, a család két éve elköltözött.

Billie szinte levegőt se mert venni. Ella néninek tehát igaza volt.

– Tetszik tudni, hová költöztek? – érdeklődött Aladdin.

– Úgy rémlik, külföldre – felelte a férfi, és kiitta a csésze tartalmát.
– Miért költöztek el? – tette fel a kérdést a kislány.
A férfi ránézett, majd az órájára.
– Azt, látod, nem tudom. Sajnos most már mennem kell.
Dühösnek tűnt. Vagy félt volna?
– Más se tudhat többet? – kérdezte Aladdin.
– Nem, biztosan nem – mondta a tanár. – Most pedig menjetek szépen haza.

– Hát ez érdekes volt – jegyezte meg Aladdin, amikor ismét kint álltak az udvaron.

Billie egyetértett.

– Szerintem hazudott. Biztos többet tudott annál, mint amennyit elmondott.

– Szerintem is – bólintott a fiú.

Billie a biciklizár kulcsai után kutatott a zsebében.

– Menjünk hozzátok – kérte. – Vécére kell mennem.

– Nem mehetnél itt? Gondoltam, fagyizhatnánk.

Billie az iskolára nézett.

– Ne izélj már – sürgette Aladdin. – Csak menj be és keresd meg a vécét.

Tényleg gyáva vagyok, gondolta Billie. Simona egy percet sem tétozott volna.

– Várj meg itt, sietek – mondta határozottan, és visszaszaladt az iskolához.

Ezúttal nem várta meg, hogy valaki kinyissa az ajtót, hanem

gyorsan besurrant. Végigment a folyosón, kereste a mosdót. Nagyon remélte, hogy senki sem veszi észre.

Jobbra nyitva volt egy ajtó, és hangokat hallott.

Megismerte az egyiket. A csészés férfi volt az.

– Nem tudtam, mit mondjak.

Egy nő válaszolt:

– Jól tetted, hogy nem mesélted el, mi történt. Ilyesmiről nem kell tudniuk a gyerekeknek.

Billie mozdulatlanul állt és figyelt.

– Az a kislány mindig mindentől félt – sóhajtott a férfi. – Állandóan úgy nézett ki, mint aki kísértetet lát fényes nappal is.

– Wilma különleges volt – mondta a nő. – Akárcsak az a ház.

– A lány, aki Wilma után kérdezősködött, azt állította, hogy ott lakik.

Billie hallotta, ahogy a nő levegő után kap.

– Csak nem? – csodálkozott. – A szóbeszéd alapján képtelenség boldogan élni abban a házban.

– Persze, de hát nem lehet mindent elhinni, amit hall az ember – jelentette ki a férfi. – Azok a történetek a Sparrisvägenről... Tényleg igazak lehetnek?

– Szerintem le kellene bontani azt a házat, és újat építeni – motyogta a nő. – Egyre nehezebb új tulajdonost találni neki. Évekig üresen állt.

– Csak legyen jobb sorsa a mostani lakóknak! – mondta halkán a férfi. – Rémes lenne, ha még többen megsérülnének.

– Úgy van – értett egyet a nő. – Azokkal az üvegyerekekkel kezdődött minden, aztán nem is lett jó vége. Szegény Wilma! Emlékszel, mit mesélt? Hogy nem tudott aludni, mert valaki kopogott

az ablakán? És hogy valaki bejárnék a szobájába, és szétpakolta a játékeit?

– Érthető, hogy a szülők nem hittek neki – gondolkodott tovább a férfi. – De minden megváltozott, amikor majdnem megfulladt. Akkor aztán gyorsan eltűntek.

– Pont időben – így a nő. – Elvégre valaki le akarta rángatni a víz alá.

Billie nem tudta, merre induljon. Tehát valaki vízbe próbálta fojtani Wilmát. Ezért költözött el a család olyan gyorsan.

Dobogó szívvel rohant ki Aladdinhoz. Senki nincs biztonságban a sparrisvägeni házban, ez most már biztos.

18.

Anya szabadsága véget ért, Billie pedig megbetegedett. Belázasodott, fáj a torka, és ágyban maradt.

– Vannak könyveid, elleszel, ugye? – kérdezte anya aggodalmasan, mielőtt munkába indult volna.

– Igen – felelt Billie, és arra gondolt, hogy az egész napi egyedülléttel nem az olvasmányok hiánya lesz a legnagyobb probléma, hanem hogy a ház életveszélyes.

Anya nyugtalanul sóhajtott.

– Nem örülök, hogy egyedül leszel, amikor ennyire beteg vagy.

– Megoldom – válaszolt Billie.

– Van a hűtőben étel, azt megmelegítheted.

Anya lehajolt, és homlokon puszilta.

– Később hívlak – mondta. – Vigyázz magadra! Ígérd meg!

Billie megígérte.

Aztán rájött, hogy elfelejtett megkérdezni valamit.

– Beszéltél már a szomszédokkal? – bökte ki.

Még nem mesélte el anyának, mit tudtak meg Aladdinnal a családról, amelyiktől a házat vették. De kíváncsi volt, mit hallott anya a szomszédoktól.

Az anyukája meglepetten nézett.

– A szomszédokkal? Nem, miért, kellett volna?

– Azt mondtad, megkérdezed őket a családról, amelyik azelőtt itt lakott. Hogy mikor költöztek el.

Anya hallgatott.

– Tényleg – mondta. – Igen, megkérdeztem.

Billie kihúzta magát az ágyban. Akkor már anya is tudja, hogy nem egy évvel ezelőtt költöztek el, hanem kettővel.

– Mit mondtak? – kérdezte izgatottan.

Anya megvakarta a homlokát, majd becsukta a szemét, mintha valami nagyon bonyolult dolgon gondolkodna.

– Azt mondták, amit Martin, hogy egy éve költöztek el.

– De...

Billie nem tudta, mit mondhatna. Vagy anya hazudott, vagy a szomszédok. Billie arra tippelt, hogy anya volt az.

Anya az órára nézett.

– Most mennem kell – mondta. – Emlékszel, mit ígértél, ugye?

Billie visszafeküdt. Mit ígért?

– Azt ígérted, hogy ha beszélek a szomszédokkal, akkor leállsz a kutakodással. Emlékszel?

– Igen.

Semmi értelme nem volt tovább ütni a vasat. Csak összevesznének.

Anya megkönnyebbültnek tűnt.

– Remek. Akkor most már eleget csevegtünk a kellemetlenségekről. Szép napot, szívem! Sietek haza délután.

Lépteitől megreccsent a lépcső, aztán Billie hallotta, ahogy becsapódik az ajtó. Anya hazudott.

Talán a lázhoz meg az alváshoz volt köze, de egy idő után Billie úgy érezte, nem is olyan rossz egyedül lenni itthon. A nap hol kisütött, hol elbújt, nem lett nagy meleg, Billie az ablakot is nyitva hagyta. A szomszéd kint volt és füvet nyírt, Billie pedig szerette ezt a hangot. Amíg apa élt, fontos volt neki, hogy szép gyepjük legyen.

– Azt látják meg az emberek először, ha a házra néznek – mondta.

Csak nyírta és nyírta, Billie és anya meg a konyhaablakból nézte.

Nem sokkal ebéd után kopogtak. Billie szinte moccanni sem mert az ágyában. Ritkán jöttek csak úgy át ide. Csöndben lelopakodott a lépcsőn, és megkérdezte, ki az, mielőtt ajtót nyitott volna.

– Csak én vagyok!

Aladdin. Hát persze.

– Beteg vagyok – mondta Billie, miután ajtót nyitott.

– Tudom. Gondoltam, unatkozol, ezért jöttem. Maradhatok kicsit?

Billie mosolygott.

– Naná!

Leültek a teraszra. Aladdin a hintaágyba telepedett, Billie kicsit távolabb foglalt helyet.

– Meddig laktok még a hajón? – kérdezte a kislány.

– Amíg el nem kezdődik az iskola a jövő héten.

Csöndben ültek egy darabig.

– Történt valami az elmúlt napokban? – kérdezte Aladdin. – Mármint a házzal.

Billie a fejét rázta. Nem, nyugodt volt minden.

Aztán elmesélte, hogy anya hazudott neki.

– Nem hisz neked. Azért.

– Tudom. De most már kezd sürgős lenni a dolog. Többet kell megtudnunk a házról, hogy megértessük vele, mennyire veszélyes.

Eszébe jutott, mit mondtak a tanárok az iskolában Wilma Stjärnguldról. Hogy kopogást hallott az ablakán, de senki sem hitt neki.

– Ha csak a gyerekekkel történnek ilyen szörnyűségek, sose győzzük meg anyát – kesergett Billie.

Aladdin nem válaszolt, Billie háta mögött nézett valamit.

– Nézd – suttogta.

Billie megfordult. Be lehetett látni az előszobán át a nappaliba. Aladdin a lámpára mutatott. Előre-hátra hintázott, ahogy Billie már többször is látta.

Bár most nappal volt, a kislány ugyanannyira félt, mint éjszaka. A nap elbújt egy felhő mögé, és Billie megborzongott.

Már nem kételkedett. Kísértet jár a házban. És addig nem is fogja őket békén hagyni, amíg el nem költöznek.

19.

Egyre több festék pattogzott le a házról. Apró darabokban mállott le a kék szín, és bukkant elő alatta a sárga.

– Nem értem én ezt – mondta anya, amikor körbejárta a házat Billie-vel, és végignézték a faltokat.

Billie meggyógyult, a nyári szünet pedig véget ért. A kislány örült, hogy végre iskolaidő van. Minden sokkal kellemesebb volt úgy, hogy tudta, csak az estéket és éjszakákat kell a házban töltenie. Bár pont ez a két időszak volt a legrettenetesebb.

Anya felhívta Josefet, hogy megkérdezze, át tudna-e jönni megnézni a festést. Billie úgy gondolta, a ház lerázza magáról a második réteget, mert nem örül, hogy átfestették. Úgy volt a festéssel, mint a lakókkal: megpróbált megszabadulni tőle.

Aladdin és a szülei átköltöztek a lakóhajóról a házukba. Aladdin Åhusbe járt tovább iskolába, így már nem találkoztak annyit. De minden este beszéltek egymással telefonon.

– Többet kell megtudnunk a házról – mondta Aladdin. – Nem fejezhetjük be most, mielőtt meggyőztük volna anyukádat, hogy veszélyes hely.

A városi házat még mindig nem adták el, és Billie remélte, hogy leleplezi az åhusi ház titkát, mielőtt valaki megvásárolja, és akkor újra hazaköltözhetnek. Aladdin elszomorodott, amikor elmondta neki.

– Attól még eljöhetnek látogatóba – mondta Billie. – Gyakran!

De az már nem lesz ugyanaz, és ezt ő is tudta. Ha elköltözik Áhusból, elveszíti Aladdint, ha viszont marad, akkor a városi barátaitól lesz távol. Iskolakezdekskor azt vette észre, hogy Simona másképp viselkedik vele.

– Nem akarsz valamelyik délután eljönni hozzánk? – kérdezte Billie. – Anya azt mondta, ott alhatsz.

Simona fintorgott.

– Nahát, rám érsz? Azt hittem, már csak Aladdinnal barátkozol.

Billie megbántódott.

– Egyáltalán nem így van. Csak annyi minden történt a nyáron. Te meg hetekre elutaztál.

Végül Simona abbahagyta az undokoskodást, és az első hét péntekjén hazament Billie-vel.

– Mi történt a festékekkel? – kérdezte meglepve, amikor bebicikliztek a kertbe, és meglátta a házat.

– Majd mindjárt elmondom!

A teraszon ültek, amíg Billie beszámolt róla, mi minden történt vele. Elmesélte, hogyan nyomoztak Aladdinnal, miután Simona hazautazott.

– Ó, bár itt lehettem volna! – bánkódott Simona. – Tök izgi lehetett.

De Billie nem értett egyet vele. Szerinte inkább volt szörnyű, semmint izgalmas.

– És akkor most mi lesz? – kérdezte Simona, miközben beleharapott egy fahéjas csigába, amelyet Billie tett az asztalra.

– Arra gondoltunk, elmegyünk a kristianstadi könyvtárba, és megkérdezzük, hogy lehet többet megtudni régi házakról.

Aladdinnak támadt ez az ötlete.

– A könyvtárba? – kérdezte Simona. – Nem találtatok semmit a

neten?

– Csomót kerestünk, de semmi. Szerintem túl régi ez ahhoz, hogy legyen róla bármi a neten.

– Ha a könyvtárba mentek, én is megyek – jelentette ki Simona.

Nem akarta, hogy ezúttal is kihagyják, Billie pedig örült a társaságának. Simona fontos volt neki, nem akarta elveszíteni a barátságát. Már így is volt épp elég baja.

És lett még több is. Az egész akkor kezdődött, amikor Simona szombaton hazautazott. Anyának fájt a feje, ezért napközben ledőlt. Billie egyedül maradt Joseffel, aki a festék ügyében jött át.

– Vigyázni kell a régi házakra – magyarázta. – És szerintem az előző tulajdonosok nem vigyáztak annyira. Nézd! – mutatott egy pontra. – Nem lehet egy házat akárhányszor átfesteni. Előbb vagy utóbb le kell szedni minden festékréteget, és újrakezdeni.

Újrakezdeni. Pont ezt nem akarta a ház.

– Vissza kellene kérnetek a vételár egy részét – mondta Josef. – Az előző tulajdonosoknak be kellett volna számolniuk a festés állapotáról.

Billie megörült. Remélte, hogy a hiba akkora lesz, hogy anya minden pénzét vissza akarja majd kapni, nem csak egy részét. És akkor aztán hazaköltözhetnek.

Aladdin átjött, és hármásban társasoztak Joseffel. Anya nem tudott felkelni, ágyban maradt.

– Mi baja? – kérdezte Aladdin.

– Fáj a feje – válaszolt Billie.

Josef nyugtalannak tűnt.

– Szerintem több ez, mint sima fejfájás – mondta. – Kezd belázasodni, mint te a múltkor, Billie.

Billie mindig nagyon aggódott, amikor anya beteg lett. Főleg azóta, hogy apa meghalt.

Josef vacsorát főzött, de anya nem kért. Este tízkor Aladdinnak haza kellett bicikliznie.

– Holnap hívlak – ígérte.

Billie elment lefeküdni.

– Maradhatok, ha szeretnéd – ajánlkozott Josef. – Ha nyugtalankodsz az anyukád miatt.

Billie elgondolkodott. Mégis, hol aludna? A vendégszoba még mindig tele volt mindenfélével.

– Jó nekem a kanapé – szólalt meg végül a férfi, amikor rájött, miért nem válaszol a kislány.

Igazából Billie azt akarta, hogy menjen haza, de volt egy olyan érzése, hogy meg fogja bánni, ha nemet mond az ajánlatra.

– Hozok ágyneműt.

Már éjfél felé járt az idő, de Billie még mindig olvasott. Teljesen éber volt. Akárhányszor félretette a könyvet, gondolatok kezdtek cikázni a fejében. A vendégszobában talált rajz feliratára gondolt.

„Fejezd be a nyomozást...”

De ő tovább kutakodott olyasmiben, ami már régen történt. Mi van, ha emiatt következik be valami szörnyűség?

Végül csak elaludhatott, mert amikor felébredt, még mindig éjszaka volt ugyan, de mindenütt égett a lámpa. Valaki nyögött, egy férfihang

pedig így szólt:

– Óvatosan, keskeny a lépcső!

Billie felpattant az ágyból, majd kirohant a szobából. Két férfi vitt valamit lefelé a lépcsőn. Beletelt pár másodpercbe, mire rájött, hogy egy hordágyat, és hogy anya fekszik rajta.

Josef elkapta és átölelte Billie-t, amikor a kislány a hordágy után akart futni.

– Engedj el! – sikította.

– Nincs semmi baj – nyugtatgatta Josef, de hallatszott, hogy ő is fél.
– Csak anyukádnak annyira fáj a feje, hogy kénytelen voltam mentőt hívni. Nem vihettem be én a kórházba, nem hagyhattalak egyedül. Anyukád se akarta.

Billie sírni kezdett.

A kísértet megkapta, amit akart. Anya beteg lett, mentő viszi el. Mi lesz, ha nem éli túl?

Ki vigyáz akkor órá?

20.

– Agyhártyagyulladás – mondta az orvos Billie-nek és Josefnek.

Billie annyira megijedt, hogy megfogta Josef kezét. A férfi megszorította.

– De meggyógyul, ugye? – kérdezte a kislány.

– Meg hát – felelt az orvos. – De beletelik egy kis időbe. Szerencse, hogy ilyen hamar bejöttek. Reggelre sokkal rosszabb lett volna.

– Mennyi ideig kell bent maradnia? – kérdezte Josef.

– Nem tudom pontosan. Néhány napig megfigyelés alatt tartjuk, aztán meglátjuk, hogy van.

Az orvos belepillantott a papírjaiba.

– Sokat volt beteg az elmúlt időben?

Billie és Josef is a fejét rázta.

Az orvos megvonta a vállát.

– Akkor pusztá balszerencse. Szomorú, de van ilyen.

Billie már nyitotta volna a száját, hogy azt kiabálja, egyáltalán nem balszerencse, hogy anya beteg lett. Azért lett beteg, mert egy iszonyatos házban laknak. És ennek most már véget kell vetni. Amint hazaér, felhívja Aladdint és Simonát. Most már, ha török, ha szakad, el kell költözniük a házból, mielőtt valami még rosszabb történik.

– Felhívjunk valakit, vagy maga fog vigyázni a kislányra? –

kérdezte az orvos Joseftől, Billie-re nézve. – Úgy tudom, maga csak a család barátja.

– Megoldjuk – mondta Josef. – Nem kell senkit felhívni.

Josef és Billie már beszélt erről az autóban idefelé. Az apai nagyszülőknek fognak telefonálni, megkérdezik, el tudnak-e jönni vigyázni Billie-re.

Egy időre bemehettek anyához, aztán elindultak vissza Åhusbe.

– Aludnunk kellene egy kicsit – mondta Josef, amikor végre hazaértek.

Billie-nek addig fel sem tűnt, mennyire fáradt. Csak amikor végigfeküdt a hűvös lepedőn, akkor tudott kikapcsolni. Lehunyta a szemét. Az utolsó, amit hallott, a tetőn motoszkáló madarak hangja volt.

Nagymama is beteg volt, nem tudtak eljönni Billie-re vigyázni.

– Semmi komoly – nyugtatgatta a kislányt a nagymama. – A szokásos megfázás és láz. De talán jobb is, ha nem találkozunk így veled meg anyával. Nehogy megfertőzzem, és aztán még rosszabbul legyen.

Ezzel Billie sem tudott vitatkozni, így aztán Josef beköltözött, és a kanapén aludt, amíg anya kórházban volt. Aladdin kifulladásra futott be, hogy a szülei üzenik, szívesen látják náluk, de Billie inkább itthon maradt. Josef reggelente elvitte iskolába, délután pedig a kislány bement anyához a kórházba, ahová Josef munka után érte ment.

Aladdin minden este átnézett.

– Be kell mennünk most már a könyvtárba – mondta a fiú, amikor anya már három napja kórházban volt. – Nem várhatunk tovább.

– Holnap lesz a napja – jelentette ki Billie.

– Ki kell derítenünk, miért pattogzik le a festék – mondta Josef aznap este vacsoránál. – Vagyis hát, hogy miért pattogzott. Most mintha abbamaradt volna. Hívnunk kell egy szakembert.

Billie nem szólt. Először elkezdett lepattogzani a festék, aztán abbamaradt. Éjszakánként már nem hallott kopogást vagy mást, a vendégszobába sem jött több üzenet, pedig két egymást követő éjszaka is ellenőrizte. Mintha a ház visszatartotta volna a lélegzetét, arra várva, mi fog történni.

– Jól megvagy Joseffel? – kérdezte anya, amikor Billie aznap este felhívta. Fáradt és nyugtalan volt a hangja.

– Persze – válaszolta Billie. – De attól még siethetsz a gyógyulással.

– Mindent megteszek, ami tőlem telik, szívem – mondta anya.

Ez így is volt, az orvos szerint anya állapota javult, és hamarosan hazamehet. Viszont többször is elmondta Billie-nek, mennyire balul sülnhetett volna el a dolog, ha nem mennek be időben a kórházba.

Billie megpróbálta elképzelni, milyen lett volna az élete, ha anya is meghal, de túlságosan is fájdalmas volt erre gondolnia. Ha anya is meghalna, Billie lenne a legmagányosabb az egész világon.

21.

A kristianstadi könyvtár négyszögletes épületének fala nagy kőlemezekkel volt kirakva.

Billie és Simona az århusi busz megállójában várták Aladdint, onnan sétáltak el együtt a könyvtárba. Sokkal nagyobb volt, mint az århusi, de Billie szerint nem volt olyan meghitt.

– Ott ül valaki, akit megkérdezhethetnénk – mondta Aladdin, és egy srácre mutatott, aki épp könyveket szortírozott.

Az asztala felett egy tábla lógott, „Információ” felirattal. Amikor meglátta őket, elmosolyodott.

– Üljetek le – mondta, és az íróasztala túloldalán lévő három székre mutatott. – Miben segíthetek?

– Szeretnék többet megtudni a házról, amelyikben lakom – kezdte Billie.

Aladdin és Simona ugyanannyira lelkesek voltak, mint ő.

– Biztos van rá mód – reménykedett Simona.

– Persze, hogy van – mondta a srác. – Különleges a ház? Úgy értem, híres? Egy kastély esetleg?

Billie a barátaira nézett. Híresnek híres, Åhusben mindenki ismerte. De mielőtt odaköltöztek volna, nem hallott róla. És hát azért semmiképp sem kastély.

– Gyanús dolgok történnek a házban – mondta Aladdin. – Ezért szeretnék többet megtudni.

Egy kis gondolkodás után Billie kibökte.

– Úgy gondoljuk, hogy kísértetek lakják.

Elpirult, ahogy kimondta. Nyilván az ő korában már senki nem hitt a kísértetekben.

– Értem – mondta a srác. – Hol van ez a ház?

Billie megmondta a címét, a srác pedig elgondolkodott.

– Gyertek velem! – kérte őket, azzal felállt.

Elvitte őket a könyvtár egyik legeldugottabb polcához.

– Itt vannak azok a könyvek, amelyek az úgynevezett természetfeletti lényekről szólnak. Az körülbelül ugyanaz, mint a kísértet. Talán kezdhettek itt a kutatást.

Levett egy vastag könyvet a polcra, és Billie-nek adta, aki rögtön elolvasta a címet: Hazalátogató lelkek.

– Mi az, hogy hazalátogató lelkek? – kérdezte Simona.

– Azt jelenti, hogy a lelkek és a szellemek visszajárnak a régi otthonukba – magyarázta a srác. – Ez a könyv Svédország leghíresebb kísértetjárta épületeiről szól, de őszintén szólva nem vagyok benne biztos, hogy benne van az a ház is, amelyet kerestek.

Billie belelapozott a könyvbe. A legtöbb épület inkább nézett ki kastélynak, semmint háznak.

– Szerintem egyszerűbb lenne, ha a cikkarchívumban nézelődnének – mondta a srác. – Ha szerencsétek van, valamelyik újság már írt a házatokról, és akkor segíték előkeresni.

Ez Billie szerint is jobb ötlet volt. Megegyeztek, hogy Simona alaposan átnézi a könyvet, amíg Billie és Aladdin az archívumban kutakodnak.

A srác egy számítógéphez vezette őket.

– Ide írhattok be különböző szavakat, amelyekre rá akartok keresni

– mutatott a képernyőre.

Billie és Aladdin egymásra nézett. Semmi ötletük nem volt, milyen keresőszóval próbálkozzanak.

– Írd azt, hogy „kísértetjárta ház Åhusben” – javasolta Aladdin, Billie pedig máris gépelt.

Egyetlen találat sem volt.

– Próbálkozz az utca nevével – javasolta a srác.

Billie beírta, hogy Sparrisvägen, és várt. A számítógép szerint tíz cikkben említették az utcát. A kislány ujjongott.

– Látjátok? – mondta a srác. – Előkeresem nektek ezeket a cikkeket.

Amíg elment keresni, Billie és Aladdin visszaült Simona mellé.

– Találtál valamit? – kérdezte Billie.

– Nézzétek! – bökött Simona az oldalra, amelyet éppen olvasott.

Åhusi rejtélyek, ez volt a címe annak a szövegnek, amely az Åhus környéki házakról szólt, ahol a tulajdonosok szerint kísértetek járnak. Billie összerezte, amikor elért a szöveg közepére.

Nincs különösen sok kísértetjárta ház Åhusben, az egyetlen, amelyik a hozzáértők szerint érdeklődésre tarthat számot, a Tippet nevű kerületben fekszik. Egy kisebb faház, ahol egy fiatal nő rejtélyes okokból felakasztotta magát jó pár évvel ezelőtt. Az a hír járja, hogy a nő a házban maradt kísértetni, és minden odaköltözőnek rosszat akar. A szóban forgó ház gyermekotthonként működött az 1920-as években, Napfényes Tisztás néven. A nő, aki felakasztotta magát, gondozóként dolgozott az intézményben.

Billie mély levegőt vett.

Ez biztos, hogy az ő házuk, majdnem ugyanezt mesélte Ella néni is

neki és Aladdinnak. Ella néni azonban azt mondta, hogy a ház iskola volt, nem pedig gyermekotthon.

– Lehet, hogy tévedett? – merengett Billie.

– Mondjuk, már elég öreg – felelte Aladdin.

Billie újra elolvasta a szöveget.

– De nem ír semmit az üvegyerekekről – sóhajtott csalódottan.

Közben felbukkant a könyvtáros srác.

– A cikkek csak mikrofilmen vannak meg, tudjátok, mi az?

– Nem – felelt Billie.

– Azt jelenti, hogy le kell ülni egy gép elé, amellyel olvasni lehet. Egy mikrofilm körülbelül olyan, mint egy minifénykép, amelyet a gép kinagyít, hogy a képernyőn el lehessen olvasni a szöveget. A gép a pincében van, ha szeretnétek megnézni.

Billie a hóna alá csapta a kísértetes könyvet, és elindult a pincébe a srác után. Ő ült középre, barátai a két oldalára. A srác bekapcsolta a gépet, és megmutatta, hogy működik. Első látásra bonyolultnak tűnt ugyan, de amint ráéreztek az ízére, már gyorsan ment.

Az első pár cikknek semmi köze nem volt Billie-ék házához; két családról szóltak amelyek összevesztek, szökött macskákról, meg csupa olyasmiről, ami egyiküket sem érdekelte.

– Sok minden történt ott, ahol laktok – viccelődött Simona, amikor találtak egy cikket egy fiúról, aki egy új eperlekvárreceptet talált ki.

Aladdin filmet cserélt, hogy megnézhessék az utolsó cikkeket is.

És akkor.

Mindhárman elhallgattak, amikor meglátták a cikk mellett a képet, amely ugyan fekete-fehér volt, de egyértelműen felismerhető volt rajta Billie-ék háza. Úgy nézett ki, mintha leégett volna.

1940. május 5. Tegnapra virradóra az áhusi Sparrisvägen egyik háza leégett. A rendőrség még nem nyilatkozott arról, mi történt, de minden jel arra utal, hogy a tűz szörnyű baleset következménye. Amikor a lángok felcsaptak, egy fiatal pár és a fiuk tartózkodott a házban. A nő odaveszett, de a férfi, Manne Lund ki tudott menekülni, és meg tudta menteni a fiát is. A fiú sérülések nélkül megúsza, de sokkos állapotba került. Hogy mi lesz a ház sorsa, egyelőre nem tisztázott.

A ház tehát először gyermekotthon volt, aztán különböző családoké lett. És nem csak a lány halt meg ott, aki felakasztotta magát. Még egy ember életét vesztette a házban. De a férje és a gyereke túlélte. Mi van, ha elő lehet keríteni valamelyiküket? Biztos el tudnák mesélni, mi történt a tűz után. Talán még az üvegyerekekről is tudnak valamit.

22.

Húsgolyó illata lengte be a házat. Billie az ágyában olvasott, Josef pedig főzött, amikor megszólalt a telefon. Billie gyorsan félredobta a könyvet, és lerohant, hogy megtudja, anya-e az.

– Nagyon kedves a szüleidtől, Aladdin – hallotta Josefet. – Épp húsgolyót sütöttem, de azt holnap is megehetjük.

Billie felé fordult.

– Aladdin telefonált. A szülei meghívtak minket vacsorára, ma estére az éttermükbe.

Billie ujjongott. Aladdin már többször elvitte az étterembe, de nem azért, hogy egyenek, hanem hogy elkérjen ezt-azt a szüleitől.

Josef félre is húzta a serpenyőt a tűzhelyről.

– Gyere, induljunk!

Aladdin a torony előtti parkolóban várta őket, amikor megérkeztek biciklivel. Izgatottan csillogott a szeme.

– Elmesélted Josefnek, mit derítettünk ki a könyvtárban? – suttogta, miközben Josef mögött lépkedtek felfelé a lépcsőn.

– Nem – mondta Billie.

Attól félt, hogy Josef is ugyanannyira dühös lesz, mint anya szokott lenni, amikor kísértetekről beszél neki.

– Gondolkodtam – folytatta Aladdin. – Szerintem legalább két kísértet lakik nálatok. Az a lány, aki felakasztotta magát, és a nő, aki bennégett. Lehet, hogy egymás ellen harcolnak. Lehet, hogy létezik

egy szabály, amely szerint egy házban csak egy kísértet lehet.

Billie eltűnődött. Ez azt jelentené, hogy a szellemek egymást akarják elűzni, és nem Billie-t meg anyát. De akkor az elmúlt pár hét történéseit hogyan lehetne megmagyarázni?

– Szerintem is elképzelhető, hogy egynél több kísértet van –
suttogta Aladdinnak. – De akkor is úgy tűnik, mintha tőlünk akarnának
valamit, mintha csak el akarnának zavarni a házból.

Aladdin elkomolyodott.

– A kérdés csak az, miért. Mire kell nekik a ház?

Az étterem kicsi volt, alig egypár vendégnek volt hely. Billie tudta,
hogy a konyha a torony aljában helyezkedik el. Aladdin anyukája
mesélte, milyen nehéz felérni az étellel a lépcsőn, mielőtt kihülne.

– Hiányzik az anyukád? – kérdezte Josef, amikor leültek.

Billie bólintott és nyelt egyet. Anya minden óra minden percében
hiányzott.

– Nekem is – mondta Josef.

Csöndben ültek, amikor Aladdin megérkezett az étlapokkal.

– Anya és apa azt üzenik, azt rendelhetek, amit csak akartok.

Billie és Josef kinyitották az étlapjukat, és olvasni kezdtek.
Aladdin az asztal mellett állt és várt.

– Szerintem a bárányt érdemes kipróbálni – mondta végül.

– Akkor legyen a bárány! – nevetett fel Josef, és összecsuksa az
étlapját. – Aztán majd téged hibáztatunk, ha esetleg nem ízlik.

Billie-re kacsintott, Aladdin pedig távozott a rendeléssel.

– El kell mondanom valamit neked – kezdte Josef, amikor egyedül
maradtak. – A házatokról.

Billie kíváncsi lett.

– Beszélgettem az egyik kollégámmal. És pontosan tudta, melyik házról van szó.

– Micsoda? – lepődött meg Billie. – Ismer valakit, aki ott lakott?

– Nem – mondta Josef. – De Åhusból származik, és sok érdekességet mesélt a ház történetéről.

Aladdin anyukája bukkant fel egy tálcával: Billie-nek üdítőt hozott, Josefnek pedig egy sört.

Billie előrehajolt, hogy Josef minden egyes szavát hallja.

– És miket mesélt?

– Hogy a házatok gyermekotthon volt. Tudtad?

Billie habozott. Elmesélje, mit tudtak meg a könyvtárban? Nem, nem merte. Még nem.

– Nem tudtam. Mikor?

– Régen. A húszas években, a kollégám szerint. 1920 és 1922 között, azt hiszem. Az önkormányzat építtette a gyerekeknek.

– 1920 és 1922 között? Az nem valami hosszú idő. Mi történt aztán?

– Nem tudom – mondta Josef. – A kollégám sem volt biztos benne.

Anélkül hogy tudta volna, miért, Billie-nek olyan érzése támadt, hogy ez a gyermekotthon fontos, és részben meg tudná magyarázni a sok szörnyűséget, ami történt.

Először is, miért csak pár évig létezett? Köze volt az üvegyerekekhez? Billie úgy döntött, hogy már másnap utánanéző. Vissza kell menniük a könyvtárba még egyszer, és tovább kutatni.

Aladdin anyukája jelent meg ismét, ezúttal két nagy tányérral.

– A bárány. Egyenesen Skánéból. Jó étvágyat!

Az ételnek remek illata volt, Billie pedig gyorsan evett.

Jövő nyáron majd másként lesz. Addigra már visszaköltöznek a városba. Első lépés kideríteni, mi nem stimmel a házzal. A második pedig meggyőzni anyát, hogy tényleg menniük kell.

Amikor befejezték a vacsorát, Aladdin apukája lépett az asztalhoz, és üdvözölte őket. Josef megkérdezte, mióta laknak Svédországban. Billie addig elment vécére. Amikor kijött, egy hangot hallott maga mögött.

– Tehát még mindig itt vagy Åhusben?

Billie megpördült. Ella néni volt az. Először rámosolygott Billie-re, de aztán elkomolyodott.

– Beszélte már anyukáddal? – kérdezte.

Billie a fejét rázta.

– Előbb meg akarok tudni még ezt-azt – mondta. – Hogy komolyan vegyen.

Ella néni Billie-re nézett.

– Okos ötlet – bólintott. – Csak gondoldj arra is, hogy nincs sok időd. Gondoldj a régi lakókra.

Billie Josef felé lesett, de ő még mindig Aladdin apukájával beszélgetett.

– Most mennem kell.

– Sok szerencsét! – szólt utána Ella néni.

Billie visszasietett az asztalukhoz. Nem akarta elmesélni Ella néninek, hogy anya beteg lett, és mentő vitte el. Hogy máris megtörtént a baj.

Ellának igaza volt. Tényleg nem volt már sok ideje, hogy megmentse magát és anyát.

23.

Másnap csak Billie és Simona ment vissza a könyvtárba. Aladdinnak zongoraórája volt, és nem ért volna be Kristianstadba zárás előtt.

– Hívj fel este, és számolj be, mit tudtatok meg! – mondta reggel Billie-nek.

– Természetesen – ígérte meg Billie.

Nagy reményekkel ült le Simonával együtt ugyanahhoz a számítógéphez, ahol legutóbb is ültek, ezúttal azonban a „Napfényes Tisztás” kifejezésre kerestek rá. Csalódottan vették tudomásul, hogy nincs annyi találat, mint remélték.

– Próbálj meg arra rákeresni, hogy „gyermekotthon” és „Åhus” – javasolta Simona.

De még ezzel sem voltak előrébb.

– Furcsa – ráncolta a homlokát Billie.

Elmentek az információs pulthoz segítséget kérni, hogy megkaphassák a megtalált cikkeket. Ugyanaz a srác volt, aki legutóbb is segített nekik.

– El kellene mennetek a múzeumba, ha itt végeztetek – mondta, miközben a mikrofilmek között kutatott. – Van egy kiállításuk a Skåne tartománybeli gyermekgondozásról az 1900-as években. Lehet, hogy ott tudnak valamit a gyermekotthonról, amely iránt érdeklődtök.

A múzeumba? Simona és Billie egymásra nézett, majd bólintottak. Naná, hogy elmennek!

Billie az órára sandított, remélte, hogy végeznek mindennel, mielőtt Josef érte jön. Hazafelé menet anyát is meg kell látogatni a kórházban.

Billie nagy öröme már a cikkekből sok minden kiderült. Az elsőben a gyermekotthon átadásáról számoltak be.

1920. október 3. Green építésvezető, akinek a gyermekotthont köszönhetjük, ma részt vett a tartományfőnök otthonában tartott ebéden. Persson önkormányzati szóvivő megköszönte az építésvezető úr munkáját. Az Åhus város Tippet kerületében fekvő intézmény az árváknak kíván otthont biztosítani. A Napfényes Tisztás nevet viselő gyermekotthon előreláthatólag nyolc gyermeket tud befogadni.

– Nyolc gyerek! – nézett Simona nagy szemekkel a cikke. – Elférnek ennyien a házatokban?

– Biztos emeletes ágyakban aludtak, egy szobában többen – válaszolta Billie. A személyzet meg bizonyára a konyha melletti vendégszobában lakott.

– De még úgy is zsúfoltnak tűnik – mondta Simona. – Gondolj csak bele, mi hogy lakunk. Sokan vagyunk, de mindenkinek van külön szobája.

Billie senki mást nem ismert, aki akkora házban lakott volna, mint Simonáék. A szülei megvásároltak és felújítottak egy régi tanyát, hogy minden gyerekük kényelmesen elférjen.

A következő cikk a gyermekotthonról számolt be. A szöveg részletesen ismertette, mekkorára tervezték, és kik fognak ott lakni. Az önkormányzat azt javasolta, hogy a fogyatékos gyerekek élvezzenek előnyt.

Végül eljutottak a listájukon lévő utolsó cikkhez.

1922. augusztus 3. Az önkormányzat úgy döntött, bezáratja a Napfényes Tisztás

nevű gyermekotthont Áhusben az elmúlt hetek tragikus történései miatt, amelyekről újságunkban is beszámoltunk. Az önkormányzat vezetősége ősszel fog dönteni arról, mi legyen a ház további sorsa.

A két lány újra és újra elolvasta a cikket. „Az elmúlt hetek tragikus történései miatt...” Miféle történések miatt? Miért nem találtak cikket erről?

Billie szíve egyre hevesebben vert. Érezte, hogy már közel járnak. Nemsokára megtudja, milyen titkokat őriz a ház. Nemsokára, nemsokára, nemsokára.

Hirtelen felpattant a székből, és megragadta Simonát.

– Gyere! Indulás a múzeumba!

A kristianstadi múzeum a város közepén helyezkedett el. Billie járt már ott az iskolával, de egyedül még soha.

– Utálok múzeumba járni – jelentette ki Simona, amikor besétáltak.

Billie úgy gondolta, néha jó móka a múzeum, de inkább nem szólalt meg. Örült, hogy Simona eljött vele, hiába tartja unalmasnak a dolgot.

De hol kezdjék?

– Ott, ni! – mondta Simona, és egy táblára mutatott. „Új kiállítás: Gyermekgondozás Kristianstadban az 1900-as években”.

Billie az órájára nézett. Négy óra. Josef ötkor veszi fel a könyvtár előtt, hogy aztán együtt menjenek a kórházba. Addigra vissza kell érniük.

Besiettek a kiállítóterembe, ahol is Billie-nek elállt a lélegzete. Annyi kép és tárgy! Házak és más épületek modelljeiből is akadt jócskán.

– Jaj! – sóhajtott Simona. – Ez nem lesz egyszerű.

Igaza volt. És mit is keresnek valójában?

– Ne kérjünk segítséget? – kérdezte Billie, és egy fiatal lányra mutatott, aki a teremben járkált fel-alá.

Odasiettek hozzá.

– Elnézést – kezdte Simona. – Te itt dolgozol?

– Igen – mondta a lány. – Miben segíthetek?

Úgy tűnt, örül nekik. Rajtuk kívül szinte nem is volt más látogató.

– Szeretnénk megkérdezni, hallottál-e egy Napfényes Tisztás nevű gyermekotthonról, amely Åhusben működött az 1920-as években – mondta Billie.

A lány elkomolyodott.

– Hát persze, hogy hallottam. Mit szeretnétek tudni róla?

Mindent, gondolta Billie.

– A barátnőmmel egy fogalmazást kell írunk, hol vigyáztak az árvákra régen – mondta. – És valahol hallottunk a Napfényes Tisztásról.

– Billie nemrég költözött Åhusbe – egészítette ki Simona. – Ezért gondoltuk, hogy érdekes lenne egy ottani árvaházról írni.

Billie leolvasta a lány kitűzőjéről, hogy Amandának hívják.

– Értem – mondta Amanda. – Sajnos a Napfényes Tisztásról nincs anyagunk ezen a kiállításon. De az egyetemen írtam egy dolgozatot róla. Rémes történet, de gondolom, ezt már tudjátok.

Billie és Simona egymásra nézett.

– Aha – mondta Billie. – De szeretnénk pontosan tudni, mi történt.

– Akkor szerintem üljünk le oda a kanapéra, és elmesélem – javasolta Amanda. – Gyertek!

24.

Billie addigra már felkészülhetett volna arra, hogy a házuk nagyon sötét titkot rejt. Hogy borzalmas történetet fognak hallani. De amikor az Amanda nevű lány belekezdett a Napfényes Tisztásról szóló meséjébe, Billie jóformán megnémult. Még a fecsegésre hajlamos Simona is csöndben maradt.

– A gyermekotthont valóban Napfényes Tisztásnak hívták, ahogy mondtátok – kezdett bele Amanda. – De mindenki csak Üveg tisztásként emlegette. Ezt tudjátok?

Billie a fejét rázta.

– És miért hívták Üveg tisztásnak? – kérdezte suttogva.

– Mert a nyolcból öt ott lakó gyerek üveggyerek volt.

Üveggyerek? Végre minden kiderül!

– Üveggyereknek hívták azokat a gyerekeket, akik csonttörékenységgel születtek. Ez mind a mai napig komoly betegségnek számít, akkoriban azonban sokkal kevesebbet tudtak tenni értük. Folyamatos felügyeletet igényeltek, nehogy elessenek és megüssék magukat. Tudjátok, mi az a csonttörékenység?

– Azt hiszem – mondta Simona. – Azt jelenti, hogy könnyebben eltörik a karjuk meg a lábuk, mint az egészséges embereknek.

– Így van – bólintott Amanda. – Többfajta csonttörékenység létezik, nem mindegyik egyformán veszélyes. De néha annyira rossz lehet a helyzet, hogy az ember nem is úgy növekszik, ahogy kellene.

Az Üvegtisztásban, vagyis hát a Napfényes Tisztásban lakó gyerekeknek más és más problémájuk volt, de többen nagyon betegek voltak.

Billie megpróbálta elképzelni, milyen lehet ilyen betegségben szenvedni. Ha az embernek már attól eltörrik a karja vagy a lába, ha elesik. Rettenetes.

Üvegyerekek.

Találó szó volt a beteg gyerekekre.

– Mint mondtam, nyolc gyerek lakott az otthonban, és két nő vigyázott rájuk. Az egyik az otthon vezetője volt, a másik pedig egy fiatal gyermekgondozó, akit Majkennek hívtak.

Amanda elhallgatott, Billie már kezdte azt hinni, hogy itt véget is ér a történet. De nem, a lány csak szünetet tartott.

– Igazából Majken volt az, aki vigyázott a gyerekekre, és talán ti is megértitek, hogy nehéz munka ez egy embernek, főleg, ha több beteg gyerekre is ügyelnie kell. 1922 nyara elég kellemetlen volt. Sokat esett. Augusztusban azonban felmelegedett az idő. Egy nap, amikor Majken egyedül maradt a gyerekekkel, úgy döntött, hogy elviszi őket a tengerpartra. Az egészséges gyerekek feladata volt húzni a kis kocsit, amelyen a betegek ültek. Így Majken mindenkit magával tudott vinni.

Nehéz volt elképzelni, hogy zajlott ez, de Billie azért megpróbálta. A Sparrisvägen akkoriban kavicsos út volt, biztos porzott a kocsik után. Bizonyára nem volt könnyű, még ha nincs is messze a tenger.

– Délelőtt tíz körül mentek el otthonról – mesélt tovább Amanda. – Azon a fürdőhelyen táboroztak le, amelynek ma Rókagombás a neve. Ne kérdezzétek, hogy sikerült vigyázni az üvegyerekekre. Talán leültette őket egy pokrócra egy napernyő alá. Az egészséges gyerekek pedig annyit futkározhattak, amennyit csak akartak, fürödtek és

játszottak.

Ahogy tette azt Billie is ezen a nyáron. Maga elé képzelte Majkent és a nyolc gyereket.

– A tengerpart máshogy nézett ki akkoriban – folytatta Amanda. – A part szélesebb volt, a víz viszont nem annyira sekély, mint ma. Különösen veszélyes volt, ha fúj a szél, és nagy volt a hullámverés. És aznap, amikor Majken kiment a gyerekekkel, nagyon fúj.

Billie-nek hirtelen görcsbe rándult a gyomra. Nem volt benne biztos, hogy hallani akarja a történet folytatását Majkenről és az üvegyerekekről. De Amanda tovább mesélt.

– Nem voltak sokan a parton, később mégis akadt több szemtanú is. Valószínűleg a szél egyre erősödött, a hullámok egyre nagyobbak lettek, és hirtelen gyereksikoly hallatszott a vízből. Anélkül hogy Majken észrevette volna, két csonttörékenységben szenvedő gyerek bement a vízbe, és a hullámok fellökték őket. Majken utánuk rohant, de a víz egyre beljebb sodorta a gyerekeket, a lánynak pedig küzdenie kellett, hogy elérje őket. Amikorra odaért, már késő volt. Túl sokáig voltak víz alatt, és megfulladtak.

– Jaj, de rémes! – suttogta Simona.

– Tényleg az – értett egyet Amanda. – Majken kihúzta a gyerekeket a vízből, aztán pedig természetesen rendőri eljárás indult.

– Miért? – kérdezte Billie.

– Hogy kiderítsék, Majken gondatlan volt-e, ahogy mondani szokás. Arra jutottak, hogy egyáltalán nem lett volna szabad ennyi gyerekkel egyedül kimennie a strandra, meg arra is, hogy már az elejétől hiba volt, hogy egyedül gondozta őket. Ezért nem büntették meg, és mivel a gyerekek is annyira szerették, ott maradhatott gondozónőként.

A könnyek váratlanul érték. Billie pislogni kezdett, hogy

megszabaduljon tőlük. Ha Amanda észreveszi, hogy mindjárt elsírja magát, nem mesél tovább.

– Mi lett aztán? – kérdezte Simona.

Amanda Billie-re nézett.

– Nem tudom, el bírjátok-e viselni a továbbiakat.

– Természetesen! – kiáltott fel egyszerre a két lány.

– Hol is tartottam? – merengett el Amanda. – Igen, Majkent nem büntették meg. Aztán visszatért az otthonba gondozónőként, bár bizonyára rémesen érezte magát a történetek miatt. Az önkormányzat pedig elgondolkozott, jó ötlet volt-e egyáltalán megnyitni a gyermekotthont. Viták jelentek meg az újságban, hogy mi a legjobb módja az árvák ellátásának. De alig egy héttel később történt valami, ami mindent megváltoztatott.

Billie visszatartotta a lélegzetét.

– Majken nem bírt tovább együtt élni a büntudatával, amelyet a vízbe fült gyerekek miatt érzett. Egyik éjszaka felkelt, kiment a gyermekotthon közösségi helyiségébe, és leakasztotta a lámpát. Aztán pedig...

Billie tudta, mi következik, és olyan erősen vert a szíve, hogy biztos volt benne, átlátszik a pulóverén.

– ...felakasztotta magát a plafonba fűrt kampóra – fejezte be Amanda. – Az otthon vezetője találta meg másnap reggel, mielőtt a gyerekek felkeltek volna. A gyermekotthont pár nappal később bezárták, a gyerekeket máshová küldték.

Simona Billie karjára tette a kezét.

– Akkor most már tudjuk, ki volt, aki meghalt a házban – mondta halkan.

Amanda felállt.

– Jó sok rémséget meséltem nektek, és félek, rosszat fogtok álmodni ma éjszaka – mondta, és úgy nézett ki, mint aki indulni készül.

– Dehogyan – nyugtatta meg Billie. – Elvégre mi akartuk hallani. Arról nem tudsz, mi történt a gyermekotthonnal később?

Amanda a homlokát ráncolta.

– Évekig üresen állt. Aztán családok laktak ott. De a ház leégett.

Akkor Ella néninek igaza volt. Mindenki pórul jár, aki a házba költözik.

Egyvalami izgatta még Billie-t. És végül csak kibökte.

– Hallottál arról, hogy kísértetek járnak a házban? – Egészen belepirult a kérdésbe.

Amanda elfordult, hogy ne kelljen a két lányra néznie, mintha kerülné a pillantásukat.

– Igen, hallottam – mondta lassan. – Néhányan azt állítják, hogy még mindig Majken jár vissza. Hogy nem számít, milyen lámpát akasztanak fel a nappaliba, akkor is előre-hátra hintázzák, mintha valaki lógna rajta. Meg hallottam egy másik történetet is.

A nőről, aki bennégett, gondolta Billie.

De Amanda egyáltalán nem ezt mondta.

– A vízbe fült üveggyerekekről. Hogy azóta is haza akarnak jönni. Hogy nem nyugodtak meg a haláluk után, hanem vissza akarnak költözni a gyermekotthonba, és ezért üldöznek mindenkit, aki a Sparrisvägenre költözik.

Billie-nek azonnal eszébe jutott a kézlenyomat a porban, amelyet akkor talált, amikor anyával Åhusbe költöztek. Egy gyerek icipici kézlenyomata.

És rájött, hogy talán rosszul gondolták. Talán nem Majken, és nem

is a bennégett nő kísért a házban. Hanem a gyerekek, akik egykor ott laktak, és most vissza akarnak jönni.

25.

Esett az eső, amikor Josef leparkolt a kórház előtt.

– Nagyon csöndben vagy – mondta, amikor leállította a motort. – Hogy ment, megtudtatok valamit a gyermekotthonról?

– Nem túl sokat – tért ki Billie a válaszadás elől.

A hallottak után a gondolatok úgy vágattak a fejében, mint a lovak. Muszáj felhívnia Aladdint, amint hazaérnek. Meg kell beszélniük a történeteket, és hogy mihez kezdjenek most. Addig nem mond Josefnek semmit, anyának meg még annyit se.

Anyja jobban volt. Ült az ágyban, amikor Josef és Billie megérkezett, aztán szorosán és sokáig ölelte a kislányát. A karja ugyanolyan erős volt, mint régen, és Billie azt is látta a tekintetében, hogy már nem olyan beteg. Nem volt fáradt és zavart, mint máskor. Beszélgetett velük, és többször is felnevetett, amikor Billie és Josef beszámolt arról, mivel töltötték az elmúlt napokat.

– Az orvos szerint már hétvégén hazamehetek – mondta, és megsimogatta Billie arcát. – Jó, mi?

– Aha – válaszolta Billie.

Hétvégén. Addig rá kell jönniük Aladdinnal és Simonával, hogyan kellene távozni a házukból. Kell, hogy legyen rá mód.

– Jó lesz végre a saját ágymában aludni – mondta anyja. – Hazamenni a mi kis házukba.

Melegen Billie-re mosolygott, aki kényszerítette magát, hogy

visszamosolyogjon. Hamarosan beszélniük kell a házról, de nem itt, és nem most.

Az autóban hazafelé Billie gondolatai mindvégig az üvegyerekeken jártak.

– Hű! – mondta Aladdin a telefonba, amikor Billie befejezte a történetét. – Szóval gyerekek kísértének a házban, és nem felnőttek.

– Úgy fest.

De Billie azért érezte, hogy nem teljesen biztos a dolgában. Tényleg léteznek kísértetek? Nem beszélték át ezt az egészet, és jutottak arra, hogy kísértetek pedig nincsenek? De ha nincsenek kísértetek, hogy került egy gyerek kézlenyomata a vendégszobában álló asztal porába?

Aladdin egyetértett. Jelenleg nem volt jobb magyarázatuk, mint a kísértetek.

– Talán megpróbálhatnánk beszélni a szellemekkel, már ha léteznek? – mondta Billie lassan. – Megkérdezhetnénk, mit akarnak, meg ilyesmi.

Aladdin hümmögött.

– Izé, anyukám hisz az ilyesmiben, de szerintem ez csak hülyeség. Meg minek beszélni velük? Ha tényleg a kísértetek hibája, hogy mindenkit baleset ér, aki odaköltözik, akkor semmi értelme beszélni velük. Akkor csak simán gonoszak.

Billie részben egyetértett, részben viszont nem. Lehet, hogy a kísértetek csak a kísérteties dolgokért felelősek – ablakon kopogás, kézlenyomat a porban, meg ilyesmi –, és a baleseteket nem ők okozzák.

– Talán beszélhetnénk másokkal is – javasolta Billie. – Nem

kellene előkerítenünk az apukát és a fiút, akik megúszták a tüzet? Az elsők között költöztek ide, miután bezárták a gyermekotthont.

– De mégis mit mondhatnának? – kérdezte Aladdin kételkedően. – Talán már nem is élnek.

– Elég rossz lehetsz matekból – mondta Billie fáradtan. – Az apuka valószínűleg már nem él, vagy ha igen, akkor nagyon öreg, de a fiú nem lehet több, mint nyolcvan.

Nyolcvan év nem sok. Főleg, ha az ember egészséges és erős, mint például nagymama és nagypapa. Billie néha arra gondolt, a nagyszülei örökké fognak élni.

– Jó, de mégis hogy találjuk meg? – kérdezte Aladdin. – Azt sem tudjuk, hogy hívják. Csak hogy az apja Manne Lund.

– Megkérhetem Josefet, hogy segítsen – ajánlkozott Billie.

Elővette a cikkek másolatát, amelyet a könyvtárból hozott. Manne Lund. Ez elég különleges név.

– Miért akarna Josef segíteni nekünk?

– Elvégre a rendőrségen dolgozik. Ott elő tudnak keríteni embereket – magyarázta Billie.

Kimászott az ágyából, és a füléhez szorította a telefont. Josef a konyhában tett-vett, a kislány hallotta, ahogy nyitogatja a konyhaszekrényeket. Billie apja nem szeretett se sütni, se főzni, de Josef más volt. Olyannak tűnt, mint Aladdin apukája: nem tudta megenni a konyhát. Ha Josef egyszer felhagyna a rendőrködéssel, nyithatna egy éttermet.

Közben Billie-nek eszébe jutott még valaki, akivel beszélniük kell. Valaki, aki csomó mindent tud. És akinek egy csomó megmagyaráznivalója is akad.

– Van még valaki.

- Kicsoda? – kérdezte Aladdin.
- Martin.
- Az meg ki? – lepődött meg a fiú.
- Aki megmutatta nekünk a házat, amikor megvettük. Aki összevissza hazudozott.

Billie emlékezett, hogy nézett ki a férfi első nap, amikor találkoztak a ház előtt. Hogy ment fel előttük a lépcsőn, és mutogatott meg mindent. Hogy kerülte el a válaszádat néhány kérdésükre, és hogy keveredett ellentmondásba saját magával. Ezúttal nem ússza meg ilyen könnyen.

– Esetleg beszélhetnénk vele holnap, iskola után – javasolta Aladdin. – Aztán majd meglátjuk, vajon Josef ki tud-e deríteni valamit erről a Mannéről meg a fiáról.

Jól hangzott.

Miután befejezte az Aladdinnal való beszélgetést, Billie felhívta Simonát is, aztán pedig lement Josefhez. Anyával ellentétben a férfi nem kérdezett sokat, Billie ezért szégyellte magát, amikor azt füllentette, Manne Lund egy iskolai dolgozatához kell. Ugyanezt mondta a könyvtárban és a múzeumban is, és senki sem furcsállta. Josef sem.

– Írd le, amit tudsz, én meg holnap utánajárok – mondta.

Akkor most már csak az volt hátra, hogy kiderítsék Martin címét, aki megmutatta nekik a házat, és ez nem volt nehéz. Anya megkapta az adatait, amikor beköltöztek, és a papír még mindig ott volt a kis táblán az előszobában.

Amíg Josef tévézett, Billie kiosont az előszobába, és leszedte a lapot. Megint eszébe jutott, hogy rég hallott vagy látott bármi furcsát a házban. Amióta anya beteg lett, minden megnyugodott, mintha aki

vagy akik Billie-t ijesztgették, úgy gondolták volna, hogy anya agyhártyagyulladásra éppen elég.

Billie tekintete a vendégszoba ajtajára vándorolt. Be volt zárva. Ott bent történtek a legrémesebb dolgok. A kislány már napok óta nem tette be oda a lábát.

Tétovázva lépkedett az ajtó felé, és tette a kezét a kilincsre. Semmi oka nem volt a félelemre, hiszen nappal volt, Josef pedig a szomszéd szobában ült. Mégis remegett kicsit a keze, amikor kinyitotta az ajtót. Óvatosan lépett be a szobába. Áporodott szag fogadta.

Nagyot sóhajtott, amikor felkapcsolta a lámpát, és látta, hogy minden rendben. Még az asztalka, amely egykor annyira tetszett neki, az is rendben volt. Sehol egy üzenet, sehol egy kézlenyomat.

Aztán felnézett az ablakra, és földbe gyökerezett a lába. Többször is becsukta és kinyitotta a szemét. De nem, nem látta rosszul. Zihált a félelemtől és a meglepetéstől.

Az ablakpárkány nem volt üres. Volt ott valami, ami azelőtt nem.

Valaki az ablakba tette az üvegyerekeket.

26.

Erősen fújt a szél, amikor másnap Billie kiment a ház mögé a biciklijéért, és átkarikázott Aladdinhoz iskola után. A fiú a járdán várt rá, térképpel a kezében.

– Közel van. Pár perc alatt oda lehet biciklizni.

Billie ennek megörült, mert az ég baljósan szürke volt, lógott az eső lába.

– Beszéltél Joseffel? – kérdezte Aladdin. – Megtalálta Manne Lundöt és a fiát?

– Nem tudom – mondta Billie. – Úgy gondoltam, majd akkor beszélek vele, ha hazajött a munkából.

Az ablakban lévő üvegyerekeket sem akarta megemlíteni a férfinak. Elmesélte őket Aladdinnak és Simonának, de másnak nem. Túl nagy volt a kockázata, hogy nem hisznek neki.

Billie-nek rossz volt a lelkiismerete, hogy azonnal hazabuszozott, és nem látogatta meg anyát a városi kórházban. De a ház veszélyes, és minél előbb ki kell deríteni miért. Csak így fogja tudni meggyőzni anyát, hogy költözniük kell.

Martin egy fehér faházban lakott, amelynek piros sarkai voltak. Ahogy bekanyarodtak a telkére, leestek az első esőcseppek. A gyerekek gyorsan letámasztották a biciklijüket, és felrohantak a verandára.

Csöngettek egyszer, aztán még kétszer. Az eső kopogott a tetőn,

Billie megborzongott a nyári dzsekijében.

– Mi van, ha nincs itthon? – kérdezte Aladdin.

– De itthon van – jelentette ki Billie, és dörömbölni kezdett az ajtón.

Akkor meghallották a lépéseket a túloldalról. Feszülten váraoztak, amíg valaki a zárral babrált. Az ajtó lassan kitarult, és megjelent Martin.

Bár Billie nem látta azóta, hogy először jártak a háznál, azonnal megismerte. Kimerültnek tűnt. És akkor is ennyire öreg volt, amikor legutóbb találkoztak? Bizonyára, de Billie szerint most akkor is öregebbnek festett.

Martin fáradtan nézett rájuk, és lassan bólintott.

– Téged ismerlek – mondta. – Hogy érzitek magatokat a házban?

– Köszönjük, jól – felelt Billie. – Ez itt a barátom, Aladdin. Azt szeretnénk megkérdezni, rá tetszik-e érni beszélgetni egy kicsit?

Aladdin udvariasan köszönt, kezét fogtak, aztán Martin hátrált egy lépést.

– Persze, időm az mindig van – mondta. – Gyertek be.

Martin háza Billie-ékére emlékeztetett. Kis szobák és két emelet. Bár Martinnak szép tapétái voltak és újabb bútorai.

– Hogy megy sorotok? – kérdezte. – Sikerült már eladni a házat a városban?

Billie nyelt egyet.

– Egyelőre még nem. Végül is nyár volt. De az ingatlanos szerint most már hamar menni fog.

Legszívesebben azt mondta volna, hogy nem is akarják eladni a

városi házukat, mert elmennek Áhusból, és soha többé nem jönnek vissza. De ehelyett követte Martint a nappaliba, ahol leültek egy nagy étkezőasztal köré. Billie nem látott fényképet feleségről vagy gyerekekről, és ezt szomorúnak találta. Martin körülbelül annyi idős lehetett, mint Billie nagyszülei, akik rettentő magányosak lettek volna, ha nem találják egymásra.

– Miről szeretnétek beszélni? – kérdezte Martin.

Aladdin Billie-re nézett.

– Van néhány kérdésünk a házról, ahol anyával lakom – mondta Billie vékony hangon.

– Igazán? – csodálkozott Martin, és mintha düh csendült volna a hangjában.

Hátradőlt, és karba tette a kezét, ahogy Billie már annyi ideges felnőttől látta.

– Mit akartok tudni?

Egyszeriben minden tévedésnek tűnt. Mit keresnek itt egyáltalán?

– Hát – mondta Billie még halkabban. – Azt akartuk megkérdezni, miért költözött el annyi család onnan?

Maga is meglepődött, hogy ilyen bátran feltette a kérdést. Bele a közepébe, ahogy apa mondta volna.

Martin ránézett, mielőtt válaszolt volna.

– Hogy érted?

Billie tenyere izzadni kezdett, bele is törölte a farmerjába. Miért kell Martinnak ilyen nehézkesnek lennie?

Aztán újra összeszedte a bátorságát.

– Az előző család csak néhány évig lakott ott, aztán megtudtuk, hogy több más családdal is ez történt. Vagyis hogy hamar elköltöztek.

– Olyat is hallottunk, hogy a családok azért költöztek el, mert

megsérültek a házban – tette hozzá Aladdin fölényeskedve.

Martin sóhajtott.

– Tényleg? Ilyesmit hallottatok?

Kitárta a karját, és megint felsóhajtott, mintha úgy gondolná, ez az egész valami elképesztő nagy marhaság.

– Én is hallottam egy csomó pletykát a sparrisvägeni házról, de őszintén szólva sosem hittem bennük. Az emberek annyiféle okból költözködnek. Hogy a házzal lenne baj, csak süket dumának tűnik.

De Billie nem hagyta magát. Tudta, hogy Martin több dologgal kapcsolatban is hazudott.

– Mióta állt üresen a ház, mielőtt anyával beköltöztünk? – kérdezte.

– Egy éve, pont, ahogy legutóbb is mondtam – közölte Martin nyugodtan.

– Csak hát ez nem igaz – csattant fel Billie. – Többekkel beszéltünk, és tudjuk, hogy a család már két éve elköltözött.

Martin meg sem mukkant, csak ült az asztalnál és bámult rájuk.

– Tudjuk, hogy a bútorról is hazudni tetszett – folytatta Aladdin. – Azt tetszett mondani, hogy az előző tulajdonosé volt, de egyáltalán nem. Azok a bútorok sokkal régebbiek.

Billie arra számított, hogy Martin előbb-utóbb feladja, és elismeri, hogy nem mondott igazat. Legjobb esetben azt is bevallja, miért nem. De nem szólt semmit. Ezzel szemben egyre dühösebbnek tűnt. Billie látta, amint ökölbe szorul a keze, és egészen elfehérednek a bütykei.

– Tűnjetek el a házamból a meséitekkel együtt! – sziszegte Martin, és bár nem kiabált, Billie érezte, hogy tényleg sietni kell, mielőtt a férfi robban.

Aladdinnal egyszerre álltak fel, és siettek az ajtó felé. Mögöttük még egyszer felharsant Martin hangja:

– Tűnjetek el! – kiabálta. – Tűnjetek el, hogy nyugtom legyen!

Még sosem bicikliztek ennyire gyorsan. Meg se álltak, amíg haza nem értek Billie-ékhez. Az eső szakadt, de nem érdekelte őket.

– Úristen! – mondta Aladdin, amikor végül összekuporodtak a kanapén egy-egy pokróc alatt. – Tőle vettétek a házat? Nem teljesen százazas.

Nem, ezzel Billie is egyetértett. Ijesztő volt, ahogy Martin dühöngeni kezdett. Miért csinálta? Miért nem volt hajlandó beszélgetni velük, elmesélni, mit tud? Mert valamit tud, ebben Billie biztos volt.

– Nem tudom, anya hogy bízhatott benne – motyogta a takaróba. – Nekem már akkor se tetszett.

Aladdin még jobban összekuporodott a sarokban, és a támlának dőlt.

– Remélem, Manne Luddel könnyebb dolgunk lesz.

– Ennél rosszabb úgysem lehet – jelentette ki Billie, és kuncogni kezdett.

A kuncogásból hangos nevetés lett, ami Aladdinra is átragadt. Annyira nevettek, hogy már levegőt venni is alig bírtak, amikor arra gondoltak, hogy elbicikliztek egy vadidegenhez, majd megpróbálták rávenni, leplezzen le nekik néhány titkot.

Olyan hangosan kacagtak, hogy nem is hallották, amikor Josef elfordította a kulcsot a zárban, és bejött.

– Sziasztok! – köszönt nekik, amikor meglátta őket a kanapén.

Billie és Aladdin úgy meglepődtek, hogy abbahagyták a nevetést.

Josef kiment a konyhába egy szatyorral.

– Itt maradsz vacsorára? – kérdezte Aladdint.

– Szívesen – felelt a fiú.

Már korábban elhatározták, hogy ha Josef megszerezte Manne Lund vagy a fia telefonszámát, még aznap felhívják.

Billie a pokrócba burkolózva kiment Josef után a konyhába.

– Megtaláltad? – kérdezte. – Manne Lundöt. Él még?

Josef betett egy doboz tejet a hűtőbe.

– Azt hiszem – mondta. – Nem sokakat hívnak így az idősebb korosztályból. Elhoztam a telefonszámát és a címét. Hogy vannak-e gyerekei, és ha vannak, hogy hívják őket, sajnos nem tudtam kideríteni.

Billie próbálta visszafogni magát, hogy ne látsszon túl boldognak, amikor Josef előhalászott egy papírt a nadrágzsebéből.

– Tök jó, köszönöm!

Az a Manne, akit Josef megtalált, Malmöben lakott, és majdnem százéves volt.

– Amikor felhívod, azért gondolj arra, hogy talán nem is ő az – figyelmeztette Josef. – Az a Manne, akit keresel, lehet, hogy már rég meghalt.

Ezzel Billie tisztában volt, de volt egy olyan érzése, hogy a megfelelőt találták meg. Manne Lund ott lakott a házukban. Bizonyára mindent tud. Csak nehogy túl öreg legyen, szenilis és zavarodott. Akkor nem fog tudni túl sok mindenről beszámolni.

– Fél óra múlva eszünk – mondta Josef. – Terítsetek meg Aladdinnal.

Billie szót fogadott. Először esznek, aztán felhívják Mannét. És csak megtudják, ami ahhoz kell, hogy rávegyék anyát a költözésre.

Mert most már sietni kellett. Sokkal jobban, mint bármikor eddig.

A Martinnal való találkozás óta Billie biztos volt benne: valami veszély leselkedik rájuk a házban, és kell lennie valakinek, aki tudja, mi ez az egész.

27.

– Az üvegyerekek – mondta Aladdin.

Rávetették magukat a vacsorára, aztán meg már szaladtak is vissza Billie szobájába, ahol halk hangon sutyorogtak.

– Tehát szerinted minden az üvegyerekekről szól? – kérdezte Billie.

– Igen, meg a lányról, aki felakasztotta magát a nappaliban, Majkenről – felelt Aladdin.

– De mit akarnak?

– Kik?

– A kísértetek.

Aladdin egy könyvet babrált, amely az ágy melletti kisasztalon feküdt.

– Mi van, ha nincsenek is kísértetek? – mondta lassan.

Billie összezavarodott.

– Azt hittem, te is úgy gondolod, hogy a kísértetek okoznak minden galibát. Kábé két másodperccel ezelőtt mondtad.

Aladdin a fejét rázta.

– Csak azt gondolom, hogy a törtétek az üvegyerekekkel és Majkennel vannak kapcsolatban. De ez a kísértetdolog... Csomót agyaltam, amióta meséltél az ablakpárkányon álló üvegfigurákról. Tényleg ilyen dolgokat csinálnak a kísértetek?

– De hát akkor ki más? – kérdezte Billie hangosabban, mint tervezte. – Ki járkal be ide a házba, anélkül hogy észrevennénk, és csinál furcsa dolgokat? Elővesz újságokat, üzeneteket hagy, és üvegfigurákat pakol jobbra-balra.

– Valaki, akinek kulcsa van. Ahogy az elején is gondoltuk, amikor egyikünk sem hitt még a kísértetekben.

– És mégis, ki lenne az?

– Gondolj csak bele! Ez egy régi ház, csomóan laktak már itt. Cseréltetek zárat, amikor ideköltöztetek?

Billie a fejét rázta. Nem, arra nem került sor.

– Vagyis szerinted az egyik korábbi tulajdonos megőrzött egy kulcsot, és most itt settenkedik éjszakánként, hogy megjesszen? – kérdezte Billie kételkedve.

Aladdin elkomolyodott.

– Nem tűnik hihetőbbnek, mint a kísértet? Őszintén, Billie. Mit gondolsz?

Billie elfordult. Már nem igazán tudta, mit gondoljon.

A hangja alapján a férfi nagyon öregnek tűnt. Billie-nek néha erősen oda kellett nyomnia a telefont a füléhez, hogy hallja, mit mond. De egyáltalán nem volt zavarodott, inkább örült, hogy valaki felhívta.

– Nahát, hogy az a ház még mindig bosszúságot okoz az embereknek! – sóhajtott, amikor Billie beszámolt róla, miért telefonál.

Billie látta, hogy a mellette ülő Aladdin is szeretné hallani, mit mond Manne. Bezárkóztak Billie szobájába, hogy nyugalomban legyenek.

– Olvastam egy régi újságcikket, hogy egyszer leégett a ház –

kezdte Billie óvatosan.

Nem tudta, mit szól ehhez az öregember. Lehet, hogy túlságosan elszomorodik, ha a tűzre emlékezteti.

– Így van – mondta. – A feleségem akkor halt meg. De a fiam és én túléljük.

A férfit úgy tűnt, nem kavarták fel az emlékek, így Billie fel mert tenni még néhány kérdést. Lehet, hogy olyan régen történt minden, hogy már nem fájt beszélni róla.

– Mi történt a házzal, miután leégett? – kérdezte.

Manne sóhajtott. Azért egy kicsit mégiscsak szomorú volt.

– Malmöbe költöztünk a fiammal. Az åhusi házzal nem tudtam foglalkozni, ezért úgy maradt. A szomszédok persze rengeteget panaszkodtak. Nem akartak egy leégett házat a szomszéd telken. De engem nem érdekelt a dolog.

– Szóval el tetszett adni a házat? – kérdezte Billie.

– Nem. Tizenöt évig hagytam úgy, ahogy volt, aztán a fiam visszaköltözött Åhusbe, és halászként kezdett dolgozni. Megkapta a házat azzal a feltétellel, hogy újjáépíti.

Tehát a ház leégett, és aztán tizenöt évig állt és rohadt tovább, mielőtt valaki törődni kezdett volna vele. Ha Billie kísértet lenne, nyilván őt is felidegesítette volna a dolog.

– A fia a házban lakott, vagy eladta? – kérdezősködött tovább.

Billie először vette észre, hogy a férfi elgondolkodik. Végül azt mondta:

– Eladta. De... tudod, a fiam sosem lett már ugyanaz az ember a tűz után. Annak ellenére, hogy kicsi volt még, amikor az anyja meghalt, teljesen megháborodott aznap éjjel. Még mindig azt hiszi, hazajáró lelkeké a ház, azaz kísértetek tanyáznak benne.

Billie arra gondolt, hogy nem csak Manne fia gondolja így.

– Beszélte halott gyerekekről is? – kérdezte.

– Azokra az üveggyerekekre gondolsz, akik megfulladtak? – kérdezett vissza Manne. – Igen, említette őket. Azt állította, hogy nem akarnak mást, csak visszatérni a házba, meg hogy ők gyújtották fel. De... ostobaság az egész. A ház azért égett le, mert kigyulladt a tűzhely. És a halott gyerekek...

Billie lélegzet-visszafojtva várta a folytatást.

– Hát mit mondjak? Szörnyű baleset volt, de hát azt mondani, hogy még mindig itt vannak velünk, a mi világunkban, közöttünk, akik lélegzünk és élünk, hát, ebben én nem hiszek. Az meg, hogy ennyire gonosszá váltak, amikor meghaltak, az meg aztán végképp hatalmas nagy hülyeség.

Mennyire ésszerűnek hangzott ez Manne szájából! Miért örültek volna meg a gyerekek, amikor meghaltak? Miért akarnak beteggé és boldogtalanná tenni az embereket csak azért, hogy övék legyen a ház? Ahogy Manne mondta, ez hülyeség.

A férfi kezdett fáradni, hallatszott a hangján. Billie feleszmélt, hogy már nincs sok ideje. Manne mindjárt le fogja tenni.

– De ha nem a gyerekek kísértének, miért szenved annyi ember balesetet ebben a házban? – kérdezte.

Nem mintha Manne tudta volna, de érdekes lehet meghallgatni a véleményét.

Manne köhögött, és Billie már kezdte azt hinni, hogy nem fog válaszolni. Végül azonban így szólt:

– Beszélnek arról a nőről is, aki felakasztotta magát, hogy ő is elkergeti az embereket. De ebben sem hiszek. Szerintem véletlenekről van szó, tényleges balesetokról. A drága fiam még mindig fél a háztól, de hát marhaság az egész. Semmitől sem kell félni. Főleg, ha

az ember nem hisz a kísértetekben, és én nem hiszek.

Billie fellelkesült.

– Tehát a fia még mindig fél a háztól? El is költözött Åhusból, vagy még itt lakik?

– Á, sosem fog elköltözni – mondta Manne. – Már nyugdíjas, de Åhust sosem hagyná el. Nem lennék meglepve, ha mind a mai napig figyelne a házatokat, annyira a megszállottja lett.

– Hogy tetszik érteni?

Megint köhögés hallatszott, meg mintha valaki vizet öntött volna a háttérben. Manne biztos inni akart valamit, hogy legyűrje a köhögést.

– Ahogy mondtam, furcsa lett az anyja halála után. Amikor visszatért Åhusbe, és újjáépítette a házat, fejébe vette, hogy pont úgy kell kinéznie, mint amikor megvettük. Akkoriban volt benne egy csomó régi bútor, amiket én kivittem a kamrába, amikor beköltöztünk. A bútorok a gyermekotthonéi voltak, és a feleségemmel együtt úgy gondoltuk, hogy túl régiek és koszosak. Amikor a fiam visszament Åhusbe, és felújította a házat, előkereste ezeket az ósdi holmikat, és bútorozottan adta el a házat. Azt állította, így távol lehet tartani az üveggyerekeket. Ha a ház úgy néz ki, mint régen, nem fognak elégedetlenkedni.

Billie hallotta, ahogy Manne csöndben nevet.

– El tudsz képzelni ekkora ostobaságot? – kérdezte.

Billie el tudott. Mert most már értette, honnan ez a rengeteg bútor. Egy új gondolat formálódott a fejében, és amikor feltette a következő kérdést, szinte csak suttogott:

– Hogy hívják a fiát?

Manne szintén halkán válaszolt.

És Billie végre rájött, hogy függenek össze a dolgok.

Amikor letette a telefont, Aladdinhoz fordult.

– Már tudom, ki a ház kísértete.

28.

A Manne Lunnal való beszélgetés utáni éjszaka szakadt az eső. Billie sokáig ébren feküdt, és hallgatta a nehéz esőcseppek kopogását a tetőn, mégsem volt fáradt, amikor reggel felkelt.

– Ma busszal megyek iskolába – mondta Josefnek. – Később kezdünk, elég tízre menni.

Josef meglepődve nézett Billie órarendjére, amely ki volt téve a hűtőre.

– Nem úgy látom.

– De, a két matekóra elmarad, mert a tanárunk orvoshoz megy. Tízre ér csak vissza, de akkor már angol van.

Billie nem volt gyakorlott hazudozó, de most hazudott, mint a vízfolyás. Josef nem úgy festett, mint akit meggyőztek.

– Nem helyettesít senki, ha nincs bent a tanárotok?

– Két órát nem szoktak helyettesíteni. Persze ha nem hiszel nekem, nyugodtan felhívhatod az iskolát, és megkérdezheted! – próbált felháborodást színlelni a kislány.

– Hogyne hinnék neked! – mentegetőzött Josef. – Biztos jó lesz busszal? Mehetek később is dolgozni, megoldható.

Jaj már, csak menj, menj, gondolta Billie.

Josef felvette a cipőjét és a kabátját, aztán magára kanyarította a táskáját is.

– Holnap délután hazahozzuk anyukádat. Jó lesz, mi? – mosolygott.

Billie bólintott. Minden jó lesz. Minden.

Miután Josef kitolatott a telekről az autójával, Billie is elment hazulról. Dzsekiben és hátizsákkal, mintha iskolába menne. Remegett a keze, amikor elfordította a kulcsot a zárban, és tempósan elbiciklizett a buszmegálló felé. Ha valaki látta volna, azt gondolta volna, hogy a buszhoz tart, és iskolába megy.

De nem oda tartott. Aladdin várt rá a buszmegálló mögötti ligetben.

– Meglátott valaki? – kérdezte.

– Nem hiszem – mondta Billie.

Nem sokkal később megérkezett a busz Kristianstadból az utca túloldalára, és Simona szállt le róla. Amint csatlakozott hozzájuk, visszaindultak Billie-ékhez.

Vagy most leplezik le a szellemet, vagy soha. Tetten érik, és kész.

Billie találta ki az egyszerű tervet. Egész nap megfigyelés alatt tartják a házat, és arra várnak, hogy a kísértet megpróbáljon észrevétlenül bejutni. Billie terve szerint először igyekeznek majd jobb belátásra bírni, ha pedig nem sikerül, felhívják Josefet, hogy segítséget kérjenek.

Billie annyira ideges volt, hogy megfájdult a hasa. Kész szerencse, hogy hárman vannak.

– Honnan tudjuk, hogy a szellem ma is eljön? – kérdezte Simona.

– Nem tudjuk – válaszolt Aladdin. – De hátha szerencsénk lesz. Ha meg nem, akkor tovább gondolkodunk.

Mindegyiküknek sikerült aznap valami mesével ellógnia az iskolából, ami egyszerre volt izgalmas és szörnyű. Mielőtt Billie

elindult volna otthonról, betelefonált, és azt mondta, nem tud ma bemenni, mert meg kell látogatnia az anyukáját a kórházban. A tanára tudta, hogy anya beteg, és azonnal nyugtalankodni kezdett. Romlott volna az állapota? Billie rosszul érezte magát, amikor azt válaszolta, hogy igen, kicsit rosszabbul van, és ezért akarta, hogy Billie bemenjen hozzá.

– Ha leleplezzük a kísértetet, akkor itt maradhatsz Åhusben! – ujjongott Aladdin előző este, amikor Billie ágyában ülve tervezgették a mai napot.

Billie nem tudta, mit mondjon. Nem csak a szellem miatt akart visszaköltözni Kristianstadba. Többről volt szó, barátokról meg ilyesmiről. Vagy esetleg meg tudná találni a helyét itt Åhusben? Még a végén örülne is neki, hogy itt lakik?

Fontos kérdés, de várnia kell vele, amíg le nem leplezik a kísértetet. Aztán majd eldönti, mit akar.

A túloldali kis fenyves felől közelítették meg Billie-ék házát. A fák elég közel voltak egymáshoz, így el tudtak bújni mögöttük. Billie a buszmegállóban hagyta a biciklijét, a hátizsákjából pedig elővette apa régi távcsövét. Nem voltak túl közel a házhoz, de a távcsővel máris mindent jobban láttak. Simona is hozott magával egy távcsövet, olyat, amelyikbe fél szemmel kell belenézni.

– Menő távcső! – mondta Aladdin lenyűgözve.

Simona mosolygott.

Leültek a földre a plédre, amelyet magukkal hoztak. Mindhármuknál volt uzsonna is. Billie örült, hogy nem esik, de az azért kár volt, hogy annyira fújt a szél, és szürke volt az ég. Fázni fognak, ha itt bujkálnak az erdőben, és nem süt ki a nap.

Pár óra után Billie már úgy érezte, hogy kényelmetlen a földön

ülni, és felállt. Amíg nyújtózkodott, Aladdin átvette a távcsövét. Az egyetlen hang az erdőben a fáról fára szálló madarak neszezése volt.

Mi van, ha nem jön a szellem? Nem ülhetnek itt az erdőben minden nap! Holnap pedig anya hazajön. Akkor aztán Billie nem kísérletezhet többet lógással. Az is igaz viszont, hogy anya betegállományban lesz még néhány hétig. Amíg otthon van, a kísértet biztos nem kerül elő.

Billie megborzongott, és helyben járt. Miért van ilyen átkozott hideg? Nemrég lett csak vége a nyárnak.

– Nézzétek! – sziszegte Aladdin izgatottan, és Billie azonnal leült.

– Mi történt? – suttogta Simona, és belenézett a távcsövébe.

Billie a sajátja után nyúlt, de Aladdin nem adta.

– Nem látok semmi furcsát – suttogott megint Simona.

Aladdin kuncogni kezdett, és átadta a távcsövet Billie-nek.

– Én sem, csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy nem aludtatok el.

Simona is felnevetett, Billie pedig rácsapott egyet Aladdin karjára.

– Állj már le! – mondta, és megpróbált nem nevetni.

Aztán tovább ültek csendben a fák között, és vártak.

Amikor esni kezdett, elővették az esőkabátjukat. Nem sokkal később elállt ugyan, de az ég szürkéről feketére váltott, és Billie attól félt, vihar jön. Akkor fel kell adniuk, és be kell menniük a házba.

Megint rákezdett az eső, aztán megint elállt. Aladdin megéhezett, így mindenki megette a szendvicset. Aztán tovább vártak. A távcsöveket körbeadogatták. Billie megevett egy almát desszertnek. Egy nyúl ugrándozott el a rejtekhelyük előtt. Billie fáradni kezdett, a barátai úgyszintén.

Ennyit a mai szellemvadászatról, gondolta Billie. Már eleve hülye ötlet volt. Miért is hittük, hogy működni fog?

Ekkor azonban meghallotta Aladdin suttogását.

– Most! Nézzétek, most!

Hallatszott a hangján, hogy ezúttal komolyan beszél. Billie gyomra görcsbe rándult, és alig kapott levegőt, amikor a ház felé nézett. Valaki épp akkor sétált fel a lépcsőn.

– Kérem a távcsövet! – suttogta.

Aladdin vonakodva adta oda.

És tényleg. Valaki ott állt a teraszukon, és a zárral babrált. Aztán kitérült az ajtó, és a szellem bement. Bár esett, Billie azért látta a távcsövön át, hogy igaza volt.

A házat megmutató Martin volt a kísértet.

29.

Amint Martin becsukta az ajtót, a három gyerek futásnak eredt. Felpattantak, és irány a ház! Billie még soha életében nem szaladt ilyen gyorsan, és ilyen dühös sem volt még. Hogy meri Martin tönkretenni mások életét? A haragtól a korábbi gyomorgörcsös félelme is elmúlt.

A tervnek ezt a részét nem gondolták át alaposan. Ez rögtön kiderült. Annyit beszéltek csak meg, hogy bemennek a házba, és rajtakapják a szellemet. De miközben a lépcsőn trappoltak fel a teraszra, Billie azon gondolkodott, elég lesz-e ennyi. Miért ijedne meg Martin három gyerektől?

Megijedni azért megijedt. Látszott rajta. Simona tépte fel az ajtót, és rohant be elsőként a házba. Aladdin és Billie követte, egyikük sem figyelt arra, hogy csöndes legyen vagy óvatos.

– Álljon meg a menet! – kiáltotta Simona, amikor meglátta Martint a vendégszobában, egy kartondobozzal az ölében.

Martinról sütött a rémület. Kiesett a kezéből a doboz, amely a földre puffant. Aztán a férfi csak állt ott és bámult rájuk. De akkor már nem félelem vagy düh látszott rajta, csak szomorúság. Amikor Billie a szemébe nézett, annyi bánatot látott, hogy sírhatnékja támadt.

A kövekkel kirakott kis asztalra megint ki volt téve egy rajz, amelyet Billie még első nap elpakolt. Billie odament az asztalhoz, és elolvasta, mi van ráírva.

„Utolsó figyelmeztetés. Ha nem hagysz fel a kutakodással,

mindennek vége.”

– Maga írta ezt? – kérdezte dühösen, a rajzra mutatva.

Úgy nézett ki, mintha egy gyerek írta volna a betűket, de Billie nem hitte, hogy így áll a dolog.

– Igen – mondta Martin. – Én voltam.

Billie dühe átsapott bosszankodásba. Mégis mit művel ez a Martin? És miért?

– Maga jött be ide, és rendezte meg ezt az egész színjátékot? Maga kopogott éjszaka az ablakon?

Martin némán bólintott, és egy könnycsepp gördült le az arcán. Billie nyelt egyet, hogy ő maga ne fakadjon sírva.

– Meg kell értened... – kezdte Martin. – Azt akartam... Azt kívántam... Én...

A hangja sóhajba fült.

– Mit? – kérdezte Aladdin a szobába lépve. – Mit kell Billie-nek megértenie?

Martin mély levegőt vett.

– Nem akartam, hogy ti is pórul járjatok. Ahogy én egykoron.

Billie a fejét csóválta.

– Nem akarta, hogy pórul járjunk? Hogyhogy? Mindent megtett azért, hogy gyűlöljem ezt a házat. És mindenki más, aki előttünk lakott itt, pórul járt. Mindenki. Maga miatt gyulladt ki a tűzhely is?

– Nem – mondta Martin. – Nem, én sose ártottam senkinek. Nem úgy. Csak azt akartam, hogy üresen álljon a ház. Mert ők ezt akarták. Az üveggyerekek. Senki sem kerülheti el őket. Előbb vagy utóbb mindenki megjárja. Mindenki.

Simona javasolta, hogy jöjjenek ki a vendégszobából, és üljenek le inkább a nappaliban. Martin kimerülten roskadt apa régi foteljébe, egyikébe azon kevés bútorok, amelyet elhoztak a városból.

– Nem tudom, mennyit tudtok – kezdte Martin. – De egykor itt laktam, ebben a házban. Az édesanyámmal és az édesapámmal.

– Erről mindent tudunk – szakította félbe Aladdin. – Beszéltünk az apjával.

Martinnak leesett az álla.

– Beszéltetek apámmal? – kérdezte meglepetten.

Billie büszkén bólintott. Ha belegondolt, elég sok emberrel beszéltek.

– Akkor nyilván sokat tudtok – mondta Martin halkán.

Egyik kezével a nadrágját igazgatta, mintha egy gyűrődést simítana ki.

És aztán belefogott a történetbe.

– Ötéves voltam, amikor a ház leégett, és édesanyám meghalt. A rendőrség szerint baleset történt. Amikor aztán felnöttem, megtudtam, micsoda története van a háznak. Hogy gyermekotthon volt, és több gyerek is meghalt, ráadásul egy gondozónő felakasztotta magát a nappaliban.

Martin elhallgatott, és a lámpára nézett, amelyet Billie és anya tettek fel.

– A mi lámpánk előre-hátra hintázott – mondta remegő hangon. – Bár az ablakok és az ajtók is zárva voltak. Többször is megtörtént. Másra nem emlékszem, de ennyi elég is. A házba visszajárnak a

halottak szellemei, akik nem lelnek megnyugvást. Nem akarják, hogy valaki más lakjon itt. Megbüntetik az itt maradókat. Ezért égették le a házunkat.

Újra elhallgatott, és Billie-re nézett.

– Ezért járok ide kísérteni. Hogy senki ne lakjon itt olyan sokáig, hogy valami komoly történhessen. Hogy költözzenek el, mielőtt valaki meghal.

– Hazudni tetszik – állította Billie. – Maga lökte meg a lámpát. Magán kívül nincs más szellem a házban.

– Ráadásul komoly dolgok történtek itt – háborgott Aladdin. – Például a család, aki Billie-ék előtt lakott itt. A kislány majdnem megfulladt.

Billie-ben szörnyű gyanú ébredt.

– Maga próbálta vízbe fojtani? – kérdezte, és szinte nem is bírt Martinra nézni.

Martin úgy festett, mint aki megint menten elsírja magát.

– Olyan régóta laktak már itt – suttogta. – És kivitték az összes bútort. De csak a lány hitte el, hogy kísértetek járnak a házban, és az nem volt elég. Valami szörnyűségnek kellett történnie ahhoz, hogy meggyőzzem őket. Odaúsztam a kislányhoz a víz alatt, amikor játszott. Lehúztam, és lent tartottam egy ideig. De sosem tudtam volna megölni. Sosem. Nem lett semmi baja, csak megijedt.

Simona felhúzta maga alá a lábát.

– Maga nem normális – jelentette ki. – Embereket bántott azért, hogy elköltözzenek innen. Ilyet nem csinál senki.

– De sikerrel jártam – mondta Martin hangosan, és hirtelen dühösnek tűnt. – Senki sem halt meg azóta, hogy édesanyám bennégett. Senki!

Csend borult a szobára. Billie nem tudta, mit mondhatna. Kevesek voltak itt a szavak ahhoz, amit Martinra kellett volna zúdítani.

– Most komolyan el tetszik hinni, hogy a ház tele van veszélyes kísértetekkel? – kérdezte Aladdin.

– Nem hiszem. Tudom.

– De a tűz, amelyben az anyja meghalt, az baleset volt!

– Egyáltalán nem!

– És ezért zaklatott mindenkit, aki ideköltözött?

– Igen.

– De akkor miért újjátotta fel a házat? – kérdezte Billie. – Ha már akkor tudta, hogy baj van vele, miért kellett újjáépíteni?

– Mert kénytelen voltam – mondta Martin. – Nem értitek? Ha az üvegyerek nem kapják vissza a gyermekotthonukat, sosem hagytak volna békén. Amikor apám megvette a házat, csomó bútor volt még itt az otthonból. Apám mindent kipakolt, és kívül-belül átfestette a házat. Szerintem ez volt a legnagyobb hiba, amit csak tehetett. Hogy meg akart szabadulni mindentől, ami régi. Mielőtt ideköltöztünk volna, a kísértetek békében voltak. Amikor újjáépítettem a házat, visszahoztam mindent, ami egykor itt volt. Csak hogy megnyugtassam a gyerekeket.

A különös történet nyomán Billie fejében cikázni kezdtek a gondolatok. Nem érdemes többet beszélni Martinnal, ebben biztos volt. Ahogy a férfi apja mondta. A gyerekkorában történetek miatt sérült emberré vált. Szomorú, de igaz. Ám azért egy kérdésre még szeretett volna választ kapni:

– Ha úgy gondolta, hogy ennyire veszélyes a ház, miért nem tetszett üresen hagyni? Miért tetszett eladni?

Aladdin és Simona egyetértően bólogattak. Nekik is pont ez járt a

fejükben.

– Mert kellett a pénz – sóhajtott Martin beletörődően. – Nem volt más választásom. Üldözött a bank. Nem ment a halászat. Vagy eladom a házat, vagy hajléktalan leszek. Elvégre nem itt laktam, hanem egy másik házban. Túl drága volt a kettő együtt. Ide meg nyilván nem költözöm át. De azért felelősséget vállaltam. Amikor az egyik család elköltözött, itt voltam, és rendet raktam, mielőtt megérkezett a másik család. Megpróbáltam támasza lenni azoknak, akik itt laktak, és bizonyosságot szerezni, hogy még időben távoznak. Mielőtt az üvegyerekek a nyomukba szegődnek.

Hátradőlt a fotelben.

– Mondjatok, amit akartok, de tudom, hogy helyesen cselekedtem. Ez volt a felelősségteljes döntés.

Billie arra gondolt, Mannének igaza volt, Martin tényleg megháborodott aznap éjjel, amikor az anyja meghalt. Mert amit mondott, nagyon furcsa volt. Egész életét holmi nem létező szellemek hajkurászásával töltötte.

– Azt tessék még elmondani, hogy lehet meghintáztatni a lámpát.

Martin a fejét rázta.

– De hát már mondtam! Magától leng. Esküszöm!

Billie Aladdinra és Simonára nézett. Ők is a fejüket rázták. Martin hazudott. Nyilvánvaló, hogy ő lengette meg a lámpát. Valahogyan.

– A kézlenyomat a porban? – kérdezősködött Billie. – Vagy az se maga volt?

– De, az én voltam. Belopakodtam, amikor anyukáddal elbicikliztetek, és egy játék baba kezével csináltam a lenyomatot. Az ablakon kopogáshoz meg létrát használtam.

Egy játék baba. Billie pedig azt hitte, egy kisgyerek keze.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte Aladdin.

Billie felállt.

– Most felhívom Josefet – jelentette ki.

Majd Martinhoz fordult:

– Maga meg itt vár.

– Természetesen – suttogta Martin. – Hová is mehetnék?

30.

A földön heverő falevelek mintha lánghaltak volna. Pirosak voltak, sárgák és barnák.

Billie szépnek találta őket, óvatosan lépkedett át rajtuk, amikor az utolsó dobozát vitte ki az utánfutóhoz, amelyet Josef kért kölcsön egy barátjától.

– Akkor már csak anyukádra várunk – mondta Josef, és feltette a dobozt a többi közé.

Billie nagyot szippantott a hűvös, őszi levegőből, és a nap felé hunyorgott, amely ez egyszer fenn volt az égen.

– Most akkor minden rendben? – kérdezte Josef.

Billie végiggondolta. Igen, minden rendben.

– Remek! – mosolygott Josef. – De azért iskolába még mindig ide akarsz majd járni?

– Hát itt van az összes barátom – felelt Billie.

– Na és Aladdin?

– Vele meg aztán olyan gyakran találkozhatok, amilyen gyakran csak akarok.

Anya ekkor lépett ki a házból.

– Azért kicsit szomorú is ez – mondta, amikor beült a kocsiba.

Billie még egyszer utoljára a házra nézett. Több hete már, hogy Simonával és Aladdinnal leleplezték Martint mint a sparrisvägeni

kísértetet. Anya meggyógyult, és Billie Josef segítségével mindenről beszámolt neki. Anya nem győzött bocsánatot kérni, hogy nem hitt Billie történeteiben meg az éjszakai eseményekben.

– Annyira félhettél! – ismételte, és olyan erősen ölelte Billie-t, ahogy csak tudta.

Billie pedig hagyta magát. Mert tényleg félt. Szinte egyfolytában.

Josef Billie hívása után húsz perccel már a házban volt aznap. Nem egyedül jött, hanem egy másik rendőrrel. Végighallgatták Billie és barátai történetét, hogy mit csináltak, és mit tudtak meg. Aztán magukkal vitték Martint a városba a rendőrségre. Josef később beszámolt róla, hogy Martin is elmesélte az egészet, és hogy a tettei nagy része törvénytelen volt, és ezért valószínűleg valamiféle büntetést fognak kiszabni rá.

Tiszta sor, hogy nem lehet úgy eljárni, ahogy Martin tette, de Billie azért egy kicsit sajnálta.

– Szerintem azt hiszi, jót tett – mondta Josefnek.

– Szerintem is – felelt Josef. – De attól még rossz dolog volt és törvénytelen. Gondolj csak bele, ha például megfullad a kislány. Iszonyú lett volna.

Amikor mindennek vége volt, és anya is hazajött, Billie és Aladdin elbiciklizett Ella nénihez, és beszámoltak neki a történetekről. A néni néma csöndben hallgatta őket végig.

– Én pedig olyan biztos voltam benne, hogy tényleg kísértetek járnak a házban – mondta.

– De hát nem – jelentette ki Billie. – Csak Martin csinált mindenféle furcsaságot.

Miután anya meggyógyult, sokat beszélgettek Billie-vel arról, mit tegyenek a két házukkal. Anya azt mondta, hogy ő továbbra is nagyon szívesen lakna Åhusben.

– Tudom, hogy neked nehéz volt – mondta Billie-nek. – De szerintem tényleg jó lenne, ha nem a városban laknánk. Annyi szomorú emlék között. Jók is vannak persze, de azokat magunkkal hozzuk. A többit meg otthagyjuk. Mit szólsz?

Billie sokáig gondolkodott, aztán azt mondta, két feltétellel megy csak bele a végleges költözésbe.

– Akármit kérhetsz! – mosolygott anya szélesen.

Először is Billie továbbra is a városi iskolába szeretett volna járni. Másodszor pedig ragaszkodott hozzá, hogy megszabaduljanak a gyermekotthon régi bútoraitól, és elhozzák az otthoniakat.

Anya azonnal belement mindkét feltételbe.

Most pedig a telipakolt autóban ültek, úton Åhus felé. Az új otthonuk felé.

Billie megkérdezte anyát és Josefet, hogy együtt vannak-e, és Josef is velük fog-e lakni. Anya akkor azt mondta:

– Josef és én csak barátok vagyunk. De majd meglátjuk, hogy alakul. Talán több lesz, mint barátság, talán nem.

Aladdin a lépcsőjükön ülve várakozott, amikor bekanyarodtak a telekre. Integgett, és fülig ért a szája, amikor odarohant az autóhoz.

– Anya és apa küldött ennivalót – mondta Billie anyukájának, és a kezébe nyomott egy szatyrot.

– Köszönjük szépen! – nevetett fel anya.

A ház teljesen megváltozott, miután kihajították az összes régi bútort, és átfestettek minden falat és plafont. Sokkal világosabb és otthonosabb lett. Kívülről még mindig foltos volt, de legalább már nem pattogzott róla a festék. Festőt is hívtak.

– Szerintem azért pattogzott le minden, mert a fal nem volt tiszta,

amikor átfestették – magyarázta a szakember. – Ha az ember egyből a régi festékre fest rá, mindig fennáll a kockázata, hogy lepereg.

Hát ez is kiderült. Anya úgy döntött, tavasszal felújítják a ház homlokzatát.

Miközben Billie kicsomagolt, Aladdin az ágyon ült, és egy újságot lapozgatott.

– Milyen jóvágású apukád volt! – mondta Aladdin a képre nézve, amelyet Billie az éjjeliszekrényére rakott ki éppen.

Billie nevetett. Annyira Aladdinra vall, hogy olyan szavakat használ, mint a „jóvágású”.

Anya ebben a pillanatban kiabált fel a földszintről.

– Billie, ide tudnál jönni egy pillanatra? Azt szeretném megkérdezni, hogy szerinted a képek, amelyeket nagymamáéktól kaptunk, illenek-e a vendégszobába.

– Jövök! – kiabált vissza Billie, és elindult lefelé a lépcsőn.

Hallotta, ahogy Josef és anya a vendégszobában beszélget, és megindult arrafelé.

És akkor történt.

Amikor elsétált a nappali előtt, földbe gyökerezett a lába. Most tényleg látja, vagy csak képzelődik? És akarja tudni a választ erre a kérdésre?

De már késő volt.

Lassan megfordult, és benézett a szobába, ahol Simonával, Aladdinnal és Martinnal együtt ültek a múltkor. Nem képzelődött.

A lámpa a plafonon lassan előre-hátra hintázott.

Az idegen nevek kiejtése

Åhus – óhűsz

Äspet – eszpet

Bengtsson – bengtszon

Billie – billi

Billy – billi

Green – grín

Jocke – jokke

Josef – joszef

Kristianstad – krisztiansztad

Kristina Ohlsson – krisztina úlszon

Lund – lünd

Persson – person

Simona – szimona

Skåne – szkóne

Snickarhaksvägen – sznikarhakszvegen

Sparrisvägen – szparriszvegen

Täppet – teppet

Wilma Stjärnguld – vilma serngöld

A gyerekek kalandjai folytatódnak *Az ezüstfiú* című regényben!

Tartalom

[1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

[9.](#)

[10.](#)

[11.](#)

[12.](#)

[13.](#)

[14.](#)

[15.](#)

[16.](#)

[17.](#)

[18.](#)

[19.](#)

[20.](#)

[21.](#)

[22.](#)

[23.](#)

[24.](#)

[25.](#)

[26.](#)

[27.](#)

[28.](#)

[29.](#)

[30.](#)

[Az idegen nevek kiejtése](#)